

پتہ مینے

اثر: «کشکک»
Ketabton.com

۱۳۱۷

مطبعہ موئی

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

اول توك

یوسپی و چه (محمود) نومیده او کسب ئى دکاندارى و د (محمود) دکاندارى لىخنى به فقط دو مره ئى هر ورخ په لاس ورتنه ، چه د خپلى دعىا لدارى بەئى پەھنە باندى دقوقت اولا يموت و سبلى برابره ولى او يە مشكل سره بەئى خيل رأس المآل پەھنە سره ساتە اود فرضا دارانو اود معامله دارانو خولە بەئى بندولە او د كومە ورخ بە پە دکان كېنىشۇ او يائى چالە دکانە خەشى نە آخستە . نودى خوار بە د خيل دصبا او يىگا خرخ تە حق خىران وە .

دده كورنى عبارت وە لە يويى بىنچى . او دوه هلکا نۇ خەچە چە پە ناما يو يە (مجید) او بىل يە (حميد) سره ياديدلو .

اڭگر كە ددى كورنى گىدران دخوراك او دپوناك اه ابورى پىندانى بېنە و ، مگر سره لە دى ھم ھر كەله چە دوى دخپلى بىستنى پە اندازە سره پىشى غزولى او ھر قسم چە كېيدە خىالە گىدارە بەئى سره كۆلە ، نوغير لە دى خەچە چە دخپلى او بىردىو پە نظر كېنى دخوار انو يە شانى راتلىل دوى پەچپل كور كېنى سره خوشحال او آرام او داد فقيرى كور بە دوى تە لكە يو ياد شاهى بىنكارىدە ، چە دھنۇي پە سر ددى پىلار (محمود) حكومت كاود ، او د دوى يە منچ كېنى دھنۇي مور (فاطمه) بە كار او انتظام سره بختە وە .

مگر د دنیا پىشى داسى دى چەتل نە د فقير ، فقيرى ؟ او نە د ياد شاهى ياتى كېزى ئى او هميشە ددى عالم راحت سره زەخت ، او گل سرم اغزى موجود دى ، نو ناخاپەدى ، فقيرى كورنى تە ھم يولرى مصىيت وافع او د دوى گىتىال (محمود) وروستە لە لېزى رىخورى خەچە مى شو او د دوى ئى گىردى يۈرەلى ئى دەرىپەلى ، بلکە لە خاور وار اير و سره ئى برابر كە او .

دره اوی مکتبی زوی (مجید) دخیل دهلا رد مه کید و به وخت کبس شل کلن و
اوبل درورگی (مجید) دینجه لسو کلو ڄئنی زیات عمر نه درزاود.

دی خواری کورنی چه خیل گتیالی لی للاسه ایستلی و، پغیل کور کبس گی غبر لفقر او مسکن
او فرضدار او غو بنتنی اوبل ددکان لے جنس خنہ بل شی ندر اولد ، چه لہ همدی
اجنا سو خنہ گی هم دخیل دسی گور او کفن ، او هم دفتر ضدار او خه تسکن ، او هم خیله گذاره
یه چیر نول او زول او مشکل سره کوله .

دوی گرد په دی باندی پنه پوهبدان که بله کومه اساسی چار او وسیله دخیل دژوندون
لیاره رو غه نه کپری ، نو همه وخت به لری نه وی چه دھنوی دا لبز خه جنس چه یاتی دی ، او
هره ورخ گی په نیماں قیمت باندی للاسه وزی ، او په گبله باندی خودل کسیزی ، او فرضدار او
باندی ویشل کسیزی ، بالکل به خلامشی ؟ او دوی به پهداگت او پیا بان کبس یاتی شی ،
نو له دی جهه (مجید) ناچاره شو چه له مکتبه وزی او خان په کوم یو کار او غریبی کبس
واچوی تر خو چه دھنی له گئی ڄئنی دخیلی موڑا و درور او دکور سانه و کوی .

مگر سره اهدی مجبور تیا هنہ ز غرد نه شو کولی چه له خیل تعليم او تر بیت خنہ (چه اصلی دو لت
او عزت او پنگه بلله شی) ستر گی پتی کپری ، او په معمولی کار و باندی (چه تبیجه بهئی لکه د دوی
دیلا ر دژوندون په شانی وی) خیل خان مشغول کاندی .

په دی فکر او تند بذب کبس (مجید) خوار خو هفتی نورهم به مکتب کبس یاتی شو ، او زیده ئی و
چه هر نئع او تکلیف باید پغیل خان واخلي ، مگر ذمکتب گهه له للاسه په وړیا سره ونه باسی ، تر خو
چه د فارغ التحصیلی سندیه لاس رانه و مری .

مگر (مجید) خوار پغیل دی عزم او اراده باندی مکنه نه وه چه یاتی شی .

ولی چەد زمانی گردکار و نه دانسان دمیل او دخواهش خیخه چپ پیښېزی
 او دروزگار تگ همیشه دانسان پخلاف لو یېزى ؟ اوله همدبى بجهته دى
 چەپه گردد دنیا کېن به ھېخو بىداسى پیدانشى چەد فاك د گردد شە به پېتى
 نەلرى او د دنیاد گردو پیښو ھنى بە تىل خوبى . او بىانى چەپه داسى
 پیښو کېن دانسا نۇ قصور دى چەھفوى د دنیا و اقعاد پە بىدەدار دى
 او گر دى پیښى د خپل خيال خیخه چپ تفسیر او تعیير كوي .

نۈچارە بەدە باندى منحىرى شوه چە (مجيد) خپل آخىرى ينى تىمىم و نىتى ، شىكە چە ددە كىندە
 رنىدە مور (فاطمه) او ۋىزى تىزى ورور (جىبدىدە) كېتى او بالنى او مرستى تە ام او محتاج و و
 او دوى بەدە تە بانە كۆلە چە دكۈر او دورور او دمورغم و خورى ، او كەندە دى بە لە ۋىزى او تىندى
 ھنى لەلا سە و وزى .

دەغۇبىتە چەمدرسى تەلامىشى ، مىگر دانسا نىت او اسلامىت و ظيفى لەدە خىخه نورشى ھم غۇبىتلى
 او هەنە دا چە دمورنى حق او دكۈرنى ضرورياتو تەھمېام ولرى .

(مجيد) مجبور و پەھنە چە زەھى ئۇمادى يېنە كېزدى ، اوله تعلم او تربىي ھنى لاس داخلى او د
 مكتب دتگك او راتگ خىخه پېنە و نىسى ، لەكە چە همداسى ئى ھم و كە او .

بۇه ورخ صبائى (گەپئىخ) مكتب تەتللى ، پەخواالدى خىخە چە دمكتب ز ئىك و واهەشى ، دخىل
 دكلاس گردد دوستا نۇ او آشنا يانوسىرىدى ئىلەل ، د گردد سردى خدائى يامانى او وداع و كۆلە
 او خپل كتابونە او قامونە او مشوانى او نور شىان ئى دھفوى پەمنىخ كېن دىادگار بە دول و وېشل

اویه داسی یودول چه زمه ئی ھم نه کیده ، په زی اسره لەمکبە بھر شە .

(مجید) خواره چخ نه یو هیده چە وس چیر ته لادشی ؟ اویه کوم یو کار باندی پیل + کپی ؟ .

گرده ورخ لکه لیونی دی خوا ھە خوا او گر تھیده ، او دشی په په تیاره کېن په نا امیدنی او حسرت سره ھە ستوانی ئى لهزدا خخه دك و ، خپل کور ته و بزى تبزى سەرەت سەرەت مانه راغنى او ھەنسى خىلى مور او ورور غوندى يېخپله بستر» باندی نهار پریوت .

گويا امېرى لەلى دى چە (مجید) دژون دون تریخ غورب و خکلو ، او بىزە و پوھيد لو جە په هو سائى سره شى او وزىخى تېرول خومره گران دى . دى په دى اندازه سرە غەجىن او خەفە و ، چە دخیل دخان دوزل او په فىکر كېن و او يىد ، مگر ذرىنىڭتە او غېرت ورته و درىد ، او له خپل دخان سره ئى ووپل چە دخپل دخان په و ز او اگر كە په ئەھرى خۇرۇز ھ آر امىز م مگر په واقع كېن د خدائى پەز دې آخىر تكىن مسئول او گر مىزىم ، او ھەم مور او ورۇزمى خوارا وزار پاتى كېزى - نوبىتە دادە چە لکه نور و لەلمىانو غوندى دەپرانى ملا كەكە دەنەم ، او دخپل دېنە ۋەندون پەذرىعە سرە ، دخپلى مور او ورور ۋەندون ھەم بىأستە او په هو سائى كېزى .

په مجرد د تېرىد لو ددى خىال ، دده په زىمە كېن سەمدلا سە ھە خەنگان ا و پېشانى پەخوشحالى او چاھىئە باندی بىلە شولە او پەدى خېرە باندی ئى عزم او ارادە ئېنگە شوھە ۋەندون لەبىائىت او ھەرازى بىھە والى خخە دك دى پەدى شەطىرە چە انسان زىيار و كازى او پەخان باندى زەخت و نىسى تر خو چە ددىندا آرامى او خوشحالى دده په بىرخە شى ا او پەز و ند و ن كېن

ھەلە رازى نعمت او هو سائى خىنى فائىدە من و گۈزى .

نهجب مه کړی چه له داسی یولوی بد کاره یعنی دخیل د ځان له ور او ځنی په عین
مايوسي او نا اميدی کېښ خرنګه (مجید) مخ و گرز اووه، او هنه روندون ته چه خو د فېټي
وړاندی له دی خنډئی، هنه په بده ستر ګه کټلو، او له هغه خنډه بیز اره شوی و، او س په بنه
ستر ګه ورته گوری، او یا ئی وزته اميد واري ییدا شوی ده، او پغیل ځان باندی

هم ز یات اعتماد او ډادینه لري، او پو هیږی چه په دنیا کېښ

هیڅ داسی یو مشکل او سختی نشه چه د انسانی په عزم او اراده
سره لري نشي مګر په دی شرط سره چه انسان در اود نکی
د ټینګی ارادی او کالک عزم وي .

ولی چه دا ګردشان ئی په مکتب کېښ خولخلي، لوستلي او له څوا استادا نو ځنی ئی په وار
وار، او ريدلی و .

خو درخې پله پسی تیری شوئی مګر (مجید) ته هیڅ یوکار او غربیه چه په هنه باندی
مشغولیده، او له هغه خنډه د خیلی دکورنی دفوت لا یمومت و سیله ییدا کانا ندي، ییدا شو، او
په لاس ئی ورنه غله،، مګر سره له هغه (مجید) تل د ځار په پلېته کېښ بخت و
او شیه او ورڅ ئی فکر او خبان کېښ همدا خبره پر ته وه چه بنا ئی په هر د
وسیله سره چه وي باید کار و کلام، او له بیکاری خنډه چه د ګردو
اخلاقی معائب موږ ده ځان و زغورم .

د یو میاشتی تک او راتک او لېټو لو ځنی وروسته، په یو د تجارتی مؤسسه کېښ یوه معمولی تنتخواه
(مجید) ځانته ییدا کړد، اگر کا د تنتخواه دیره لبزه ود، مګر له هیڅه بنه ود، او دده دکورنی

سیوره دودی اددی خخه بودیده ، اوده‌هی واسطه سرمه‌دودی نالا کت او بدختی چه له
بری میاشتی یاخلو بنتوشپ رائیسی به دوی باندی راغلی وه ، سپکیده .

او س چه (مجید) ته کاریدا شوا و وئی لیده چه دده دپلار د مرکدو له ور خو لخنی
وروسته بیاد دوی په کورکن اول لخای لوگی یورته شو ، اودتودی دودی خوندئی په مز و هز و
سره و خکلو ، نو سمدلا سه یوبل شوق ئی په زده کن و اویید ، او هنه داو ، چه ا گر که
دورخی له خنی نو کریم ، اودخپل دبادار دکارو په سر رسواو باندی مصروف یم ، مگر
ایده دی چه دشی له خنی خپله هن درسونه او سبقونه (چه په دی خو کلوكن می په مکتب کن
لوستلی دی ، او اوس له مجبور تبا بیرته پاتی دی) یا شروع کرم ، ترخو زما داخو کلنی ز جتو نه
او خواری چه په مکتب کن می ایستلی ، او زما دمرحوم او غریب پلار پیسی په هن باندی خر خی
شوی دی ، ابته او خرامی نشی ، او په پای کن زده هم و کولای شم چه ده فی له فا ئدی خنی
له نن خخه زیاتی گتی خان ته په لاس را ودم .

ا گر که دا کارهم سخت کارو ، اود هر چا دلا سه نه وه پوره ، چه دورخی او دشی
له خنی یورنگه مصروف وی ، او یوه گری هم هوسائی و نه لری ، مگر (مجید) له هن و حلمیا نو شخنه به وجه
هنوی له کاره زر زر ستری کیزی ، او په لبخه کارکو او سره فی الحال په چینو شی او وائی چه ستری ستومانه
شوي یم او ضرور دی چه او س خوبز خه تفریج او تنس و کرد ترخو زمادلا سه تلی فوا وی
بیرته په خای راشی .

په پای کن (مجید) ددی خزب المیل په فجوا چه « لتو و نکی » ، مو ندو نکی دی « د خپل
په دی مقصد باندی هم و رسیده او په یوه لیلیه دحقوقو مدرسه کن ، وروسته له ور کو لو
دامتحان لخنی قبول شو ، او په شیز میاشتی امتحان کن کامیاب گرز بدلى عالی الاعلى درجه ئی
و گتمه او دده نوم نه یوالخی دوزارت معارف په مخصوصه مجله کن بلکه دنبار په گر دور سوی
او نیم رسمی او ملی اخبار و کن ، سرمه دعکه دده ، په پنهو لیکو سرمه خیور ، او په گر د ومه و

خایو کبن مشهور او و پیشانده شو، او ددی شهرت به اثر کبن ده ته دیوی لوئی حکومتی اداری
له خوا بلنه و شوه، چه دی هلت کار و کری.

نوده هم له خپل بادار سره خدای یامانی کری، له هنی تجارتی مؤسسه خنده وتلی به هنی
رسمی اداری کبن نووت، او هلت، گی هم خپل مفوظه کار و په داسی امانت داری او فعالیت
سره تل انجامول، چه دمر بوطه اداری گرد و آمرینوا و مامورینوا به د (مجید) دکار و
اود اخلاق و سائل او تمجد کاوه. او دی به په دی صفت سره نه غره کبد او، بلکه دی
ستائنسی به دده په زحمت کشی او زیار ویستلو بازدی دیر اثر اچا و او ده به لازیات کار
کاوه او خپل اخلاق او عادات به ئی هم له پخوانه لا دیر به بشکاره ول. او د شمی
له نخی به تل هنجه د حقوقو لیلیه مدرسی ته تملو، او هلت په دیره زیاته اندازه سره
د خپلو استاذ اذو د مینی و مگرزیدلی، شاگردانو به هم ده سره دیر محبت کاوه، او د هم
خرنکه چه پخیلو سبقو کبن زیار او زحمت ویستلو، هنگسی به په امتحانو کبن هم تل اول نمبر ووت،
تر دی چه په خپل زده پو ری به شهادتname لی لحانته حاصه کرله، او ددی په اثر او د خپلی
د بنی سابقی په وجه سره دده معاش او رتبه هم او چته شو، او په دی اصول سره دده زوند ون
ورخ په ورخ به کیده، او دده په سیوری کبن، مور او ورورئی هم په هو سائی شول، او د دوی
کور د سعادت او د نیکبختی مینه و گرزیده، او په بله ز به هنجه خوار او سبخت (مجید)
د خپل د زیار او زحمت ویستلو په اثر سعادتمن. او نیکبخت شو، او په خپل مقصد بازدی هنگسی ئی
چه غوبته، و رسیده.

و روسته له دی خنده هنچ کچنی دورنی د خپل د زوندون شمی او ورخی په دیره آرامی
او هر سائی سره تیره ولی او (مجید) د خپلی مور دیر عزت او خدمت کاوه او دومره ئی

به نهاد سمرگه سرده ورته کیم ، چه تقریباً ددی رضامندی او خوشحال گشتنی وروسته له ذماینه او زرسی خنخه خیلخان باندی لکه او عبادت گرزولی و ، اوهم داریکی بهائی دخیل د ورور (جید) زرد هم قل شه ساتلو ، او دده به روزنه او تریت کش بهائی هم نیر زیارت زیار و یستلو او سیه او ورخ به به همدی فکر کش و چه دده به زده پوری دده زرور (جید) یخپلو سبقو کش مشغول وی تر خوچه به امتحانو کش کامیاب او به نتیجه کش آئی دخیل دمکتب دوره پایی به رسول شهادت نامی به اختیار باندی بریالی شی .

دو هم توک

خواکله همدادسی به خوبی او خوشحال سرد پهدمی کچنی مسعودی کورنی باندی تیری شوی او (مجید) خرنگه چد دزیاتی کشی خاوندو ، او یوه مبلغ پیسی ئی به بانش کش هم در اودلی نو موز ئی دده دواوه به فکر کش نلویده ، او به دی موشه کش ئی خیل زوی (مجید) سرده شوره و کوله ، مگر (مجید) اندی خبری خنخه سروغرونلو او وئی ویل چه زه اوس دخیل دواوه دپاره تیار نهیم .

هودره چه دده موز به دد باندی به دی موضوع کش زور اجاوه ، او خوخلی او به خور خو او خو مجلسو کش ئی به ده باندی دواوه به نسبت اصرار کاوه ، غیر اه همه مد و مبنی خواب خنخه بل خواب بهائی اه ده لحنی نه آوریده ، تردی چه وروسته نه نیر گفتگوی او خبر و خنخه (مجید) دخیل دزده خبره خپایه هورته بستاره کرده ، او وئی ویل چه زه غواره تر خو چه د (مجید) دمکتب دوری پایی نه وی رسیدلی ، زده داده نه کوه او وروسته اه هفه به خیلخان او خیل ورورته یو لحای واده وکرم ، ددی خبری به مقابله کش دده مور ذاجاره چو به شوه اوزیات اه دیده ئی به دی موضوع کش خه وله ویل .

(حمید) به په مسکتب کبن به دیر شوق او ذوق سره خیل سبقونه ویل او ضبطول ئی او خیله (متوسطه) دوره ئی په دیر موافقیت او کامیابی سره پای ته رسوله او رسولوسته له هنده د (طب) په شعبه کبن داخل شو . او دخیل د تھصیلاتو په تولو دور و کبن په نور و طالبانو په هوبنیاری ، او بونه سره مشهوره و ، او په گرد و شیز میاشتنی او کلنی امتحانو کبن به تل اول نمبر خوت . او له شلو خلو خیخه ئی زیات ، دخیل د مکتب مدیر له خوا ، دافتخار او دلباقت پا نه آخستی وه . (مجید) به هم دده په باره کبن له هیچ شی خخه لزوالي او سیمول نه کولو او د (حمید) گرد تعلیمی ضروریات به ئی (اگر که چیری پیسی به هم ورباندی لگیدلی) سره برابر د ولی او تل به په دی خیال کبن و ، چه خیل دی کچنی ورورته دژوندون لارور و بنئی ، او د ده حیات د بد بخنی له تیاري خخه ، د سعادت او نیک بختی زفاته و رو باسی . او هروخت چه داخبره دده په زیده کبن تیریده ، چه دی دخیل کچنی ورور په نسبت ، دخیل د ورور ولی لازمی وظیفی په بنه شانی سره انجاموی ، د خوشحالی او خوشبختی لخان نده به ئی په زیده کبن و بربینیده ، او خیل خان به ئی دجهان له سعادتمندانو خخه شمیره .

هو ! هعه خو ل چه خیله انسانی او وجودائی وظیفه پای ته رسوی
 خه عوض او بدله به لدی خخه زیات مو می چه دخیل د هغی وظیفی
 پیش ندلو په واسطه دنیوی او آخروی سعاداتو ته رسیزی ، او دخالق
 او د مخلوق رضامندی د هغی په واسطه سره لاس ته رارمی .

(حمید) هم هر کلمه چه دخیل دلوی ورور دا مهر بانی ، او داروزنه ، او د استفت اودا لورینه لیده ، بونه قوت او فدرت به ئی په زیده کبن پیدا کیده ، او روح به ئی خوشحالیده ، او په دی واسطه سره به ئی په گرد و سختیو او مشکلاتو باندی بری مونده کاوه او تول به ئی خیلو پنوا ندی کمی ، دخیل د موافقیت په لوری تلو .

(مجید) هم له دی خیل زوندانه لخنی دیر خوشحال و ، ولی چه در لودونکی دیوی مهر بانی مور لکه (فاطمه) او بونه وظیفه شناس تابعداره خوش اخلاقه ورور لکه (حمید) و ، او دی هم له دی خخه خه زیات شی ته چندانی امدنه و .

ولی چه سعادت او خوشبختی دو مرد گر آنه او سخنده هم نه ده لکه

چه خینی کسان ئى تصور کوي بلکه هنجه شيان چه مو نېزد سعادت

په لوري سموي زياتدي . بلى ! سعادتمن کيدل آمانه دى

مگر تل سعادتمن پاتى کيدل سخت بلکه شال دى .

هو ! (مجيد - حميد) اوددوی مور ، دری واده سره او س خوش اسباب او سعادتمن دنی

که ددوی دا سعادتمندی او خوش انصبی تر ھير و ورخو ھوري پاتى شي .

ناخاپه ددوی مور رنجوره شوه او په بستره کښ پېروته .

داوه ددوی دبدختي لمپي مزل .

ددی رنجوری مور مرض ئى ھير و ھنبوید او ، اوددوی ، ددی په درد او دونهها بدی

ستېرى ستومانشول او ده اکترا نو به ئى ھير خوش آمدرو نه کول ، او ھيری پيسى به ئى بندلی ، دشى

او دور لخی به لا اهانده او کړه اهانده وو .

(مجيد) به دشپي له اوري تر گهیغه دخیلی دهور دجیر کت په خواکښ ناست و . اودور لخی

له نخی به خیل کارته تملو او دهور خدمت به ئى (حميد) ته پريښو ده ، (حميد) به هم ده کې

له تګه پاتى او ترشې پوری دخیل دهور په خدمت کښ مصروف و .

(مجيد) به دغرمي له رخصتی لخنی هم استقاده کوله او په یو کړائي مو تار کښ به ئى له

د اکترا او دوا سره په ولاډ و پېنو خیل خان تر خیلی مور پوري رساده .

او وروسته ددی له کنټلو او پوښتنی او دوا ورکولو ، او د (مجيد) د لازمه هدايآ تو

دor کولو لخنی پيرته به دا اکتھر سره په مو تار کښ خیل کارته ورته ، او حال داوه چه زړه به ئى

بالکل په خیلی مور پسی ۵-۳ ھير پېښیده ، او د مازديـ گر له خوا به هم وختي یا په مو تار کښ

د خیلی د مور خدمت لیاره له لازمه دوا سره راتاو .

۱۱

نوهر کله جه پستانه وائی چه « نکوی حبیب، خه به وکری خوار طیب » د دا که را او
د داد او دا د (مجید) الوند بلوند او الاول، اود (حمید) زیار، او زخت هیچ یوه
فائده هنی رنجوری ته ونه رسوله، او ددی مثل په اساس چه « د گورشه په کورکن نه کیزی »
و روسته د یوکال رنجوری او معالجی شخه کمبخته (فاطمه) میه شوه او خپل دوازه خامن ئی
یه زدا او انگولا کنیش کینول، ولی چه دوى دوازه و پوهیدلو، چه د دوى د نیکبختی پنگه
د دوى له لاسه روتله، او پس لدینه دوى در په در او خاوری په سرکیزی .

هو ! مو رد او لاد په نسبت در حمت فرشته او در آفت مجسمه ده
او پستانه وائی (هر هغه او لاد چه مو را سری نو نور خه غرامی او هغه
کمکی چه مو رنه لری نو خه لری ؟)

وروسته لدی چه دوازه و رونه د خپلی مور د تکفین او تجهیز او تد فین شخه
فارغ شول او خپل کورته بیرته و گرز یدل، کور د دوى په نظر کن لکه گور داسی بنا کار یده، او
پس لدینه چه د دوى مهر باهه مور له دی کوره د مرگ په لاره لاره، په دی کور کن
ناسته او و لاره دوى ته چندانی خوند نه ور کاوه .

(مجید) به دیر لب کورته راتلو او هنه هم فقط د خوب په وخت کن .

او (حمید) به هم چپ له پخوا شخه چه د مکتب در خصتی سره جق په کور کن حاضر وه
او س پس له مابنا مه کورته رامحی او دی هم په دی گوبنی کور کن یوالمحی او یکه ناست
او دیر به خپه و، او ددی په لخای چه (لکه پخوا) د خپلو س quo په ضبطولو باندی
مشنول شی، او س چه په دی کور کن راشی هک پاک پاتی په یوی گوبنی کن چپ او خپه
کینی او په راز راز فکر و او چرتو کن (چه تول به له او هامو او خرافاتو لحنی دک و)
لویزی .

رېښيما دادى كە (مجید) ئاخان پە رسمي گارو باندى مشغۇل نىڭرى، او (جيد) دورئىخى لە ئىملىكىت تە لادنىشى، نۇ دى خېرى خىخە بە ويرە وە چە چىرىنى لۇنىشى ولى چە چى خىالات ارىيىكارە اوھامو ددوى د وادو پە ماغز و كېن ئاخاي نىولى و ... د (مجید) پە نسبت (جيد) تە بە زىياتى اندىيتنى او چەتى خېرى پە زىمدە كېن لويىدى او دشىي لە ئىملىكىت كەلە ئىملىكىت جىنون آمېزە حرڪات ھەم ئەنلىكىت دەل كېدل نۇ هەر كەلە چە دى بە پە كور كېن يواخى ملاست و، خۇك بە دەدە پە دى او ضاءع او سەركا تو با ئادى نە پۇھىد و، او نە خېرى يەدو، او لە دى جەتە پە دى دوادو، ۋۇرۇنۇ باندى بە ورئىخى پە دير ئەندىد لە سەرە تىپ يەدىلى .

د رېيم تو اك

(مجید) لە يواخى تەربا و تەنھا ئى خېرى دير پە ئەنكىشىو، او ئۆز دى وچە لىدۇنىشى، نۇ دەنلىكىنى ملگەر بۇ او دوستا نۇ پەمشور دە، او د خېلى كور نى د ضرور ياتوپەنقاضا سەرە مجبۇر رشۇ، چە دوادە كولو پە فەتكە كېن واو يېزى .

ئىشكە چە پە حقىقت سەرە انسا نا ن گۈياداسى خلق شويدى، چە پە گەر دوشىانو كېن دىواو بل مرستى تە امە او احتىاج لەرى، او بى لەدى ام تو ب او احتىاج خېرى يواخى ز وندۇن نشى كولالى، او لە ھەمىدى سېبە وچە « آ د م » علی نبىتا وعلیه الصلوٰة والسلام ور و سەلە لە دى چە « دالھى » (ج) پە خلافت سەرە ئى پە ئىشكە كېن افتخار بىا موندلو، او بېخېل دار الخلافت كېن كىنا سەتلىو پىس لە هەنە ئەنكىچە حضرت « جىبرئىل » علیه اسلام بە دەدە لە حضورە رەختىتىدە دى بە لە يواخى تو ب او تەنھا ئى ئەنكىچە دير مەڭىر كىدە، او د خەدائى تەمەلى لە مەرحمەت دەدە دەمشغۇلتىبا و انىسىت لە خاطرە بى بى « حوا »، « علیها السلام » خلق شوھ .

نۇ لە دى جەتە (مجید) ھەم لەكەنۇر و ئەلمىدا نۇغۇندى دى روھى احتىاجە ئەنكىشى مەتحىس شىو، او د يۇرى بىنى بېئۇنى انتخاب پىسى ولو يەدە .

﴿ ۱۳ ﴾

مگر دا کارده تاخورا گران و ، ولی چه مورگی مره شوی وه، او بله کومه نزدی خپله او خیلا وانه گی هم نه در لودله، چه یه دی لوی کار کبن (چه بینناهه ورته « دعمر سوهان » والئی) ده سره مرسته وکوی .
 (مجید) دیر وخت ددی کار یه فکر ڪئن و، مگر هیچ یوه وسیله او ذر یعه به ورته نه ییدا گیده ، تردی چه یه خبلو همسایگانو کبن گئی یوی بودی بنجی سره ملاقات وکولو، او هفه گئی په دی ضرورت باندی و پوهوله .

گویا چه زمی بنجی فقط دهمدی بنوکارو دیه سررسو لو لپاره ڙو ندی دی لکه چه د (مجید) و ارحم یه خطالا ڏنه شو . لکه چه همه سین سری همسایه دده دوا ده دیا ره متوجه شواه .

دام موضوع چه اول پلا دهقی سین سری په نظر کبن ساده، او معمولی بنکاریده ، وروسته چیره سخته شوه ولی چه (مجید) به داسی نجلی پسی گرزیده چه د ده یه زمہ کبن وه، او دی بلوی به چه د هری یوی نجلی صفت ورته کا وه ، او هويت به ئئی ده ته و یل ، ده به دهقی لاه کتلو، او کړلو څخنې یه راز راز پلمو او بهانو سره غړاوه .

هو ! د نکاح په مقدس امر کبن دیر احتیاط ، او دیر وړاندی ، او وروسته کتل په کاردی ، او دیر زیات لازم دی چه تل ناوی د زوم په زمہ پوری وی ، او په داسی موادردو کبن دنو رو کسانو مدا خله لة یواحی بیدھایه بلکه مضره او بالکل چمته ده .

لکه چه وویل شول له یوی خوا (مجید) دنجای په خو بنو او کبن دیر مشکل پسند او زر زری وافع شوی و، او له بان لوری به دنجنکيو پلروا او میندو هم له دی ځلمی خخه خپلخانونه ڙغورلو ولی چه به همنه او له ورڅه کبن چه (مجید) همی سین سری بنجی سره په دی موضوع کبن خبری کولی نورو پرد یو بنغو ترشا دده گردی خبری (چه د خپلی مفروضی

شخی داوسا فو په نسبت سره گئی یانولی) داوري دلی او هنه ای لکه چه دنبغۇ عادت دی زر تزره
په کلی او كور كېن خيرى كرلى يه سرددی دامتواتر انكار، او مخ گرزول (مجید)
دەررازى بىن او بىانىسته نجني دقلولو خخە داخېر لا تېنگە كرە چە (مجید) لوبي كوي
او بە خلقۇ مسخرى جودوي، او كە نە داسى بىنچە چەپدى صفت سره گئى ستائى چىرته يىدا كېنى
لکه چە بىنچۇ بەپخلۇ منچۇ كېن ويل، او دا خبرى گئى خوالە يە خوالە كۆخە يە كۆخە بلکە
ترەبرە لرى ئايرو پورى رسولى وي، (مجید) هەنە سىن سرى بىنچى تە ويلى و :

زە داسى بىنچە ام تو م چە ما سره پە خوشحالى، او خېگان كېن تل

ملگرى وي، بە زوندون كېن ھەميشە مرستى دا سره كوي صبا

او بىكازما پخدمت كېن لگىا وي، زمازىدە لەھەرە حىيە بىنە ساتى

زماپە كور او وورباندى فەم لرنە لرى زماد غمو او اند يېبنو

پەلبزو لو كېن تل دىر زيات زيار باسى . او دخپلى مەھر بانى او

عواتفۇ پە غىيز كېن مى تل روزو وي . . .

لە دى راز خبر و خخە بەئى زيات ويل او ديرى نورى خبرى گئى ھەم لکه چە دنبغۇ عادت دى
پە دى خبر و پسى لە خپلو ئاخانو خخە جودى كېرى وي چە (مجید) لەھەنخانى ھېش خېرھەم، و
پەر تقدیر سره گوياچە (مجید) دخپلى بىنچى بەغۇرە كولوا انتخابو لو كېن ديو مخصوص
ذوق لرونكى دى چە دنور و خلقۇ لە فەتكەر و ئىنلى جلادى .

دا مطلب زر تزره بىكارە شو ولى چە هەنە سىن سرى دە تە خبر ور كە لو چە يوه شە
جلى مى درتە يىدا كېرى دە، او وروستە لەھەنگى گرددە قصە دە تە دىر شور او زور سره ويل

“ داسی نجلی ده چه منځ ئی لکه دخور لسمی سیوبزمی او دواړه غټي سترګی ئی توری ناغه داری، او توری نېټی کېږي درېښۍ ئی لښدی، او تور باهه ئی لکه تبره غښۍ او سم قد ئی لکه سرو، او سپین خاټونه ئی دنور د ګلې په شانۍ، او دواړه شو نهدي ئی سری لکه عناب، او ۰۰۰ اوپیلاړ ئی هم شمندی . ”

(مجید) به تلواز سرددی سین سری بېغی له خولی څینې خبری اخښتی وئی ویل:

“ مورکې ! داسی نجلی زماڼه کار نده ”

سین سری بېغه له خورا تعجبه یه چېغو ګډه شوه، ولی چه داسی انتظارئی نه در لود لو چه له (مجید) څخنی به د داسی یعنی شته منی نجلی په مقابل کېښ دا سی خواب واوری او او س ئی چه دا خبره دده له خولی اړو یېدلی هم ده، یېائی هم یقین ور باندی نه راځی چه یو داسی حاجتمن مجرد بلکلی څلمی، د داسی یوی بلکلی ګلای نجلی په مقابل کېښ داسی یو ه خبره وکړي ۰۰۰

لې خوخت تېر نه و جهد (مجید) اصرار او ويناو دا بېغه یه اصلی مطلب باندی و پوهوله او وروسته له هنه خخنه هفه سین سری بېغه ده هفه نجلی په لټولو کېښ ولو یېده چه (مجید) غښته.

او س نوبائي چه موږو ګورو چه د (مجید) ددي منځ آړولو سبب خهشی و؟!...
 (مجید) به تل فکر کاوه که له یوی شه منی کورنی خخنه ده بېغه وکړي نونه یواځی دده یه واده کېښ دیری یېسی خرڅیزی بلکه تل به یه هفه باندی دده دیر لګتوه کېږي او ویلی به ئی چه یه پای کېښ به له یو ه یلوه زه و نشم کولای چه خیل هنه پورونه چه یه ما باندی زما- خواخوږی مور در نغو ری، او د ګور، او ګفن په وجه سره پراته دی ادا کرم، او له بل لوری زماد ورو د (جبد) په تعليمات تو کېښ دیسی دنشتوالی یه سب سره دیں او معصلی یېښیزی، او دهه تعليمات ناتمامه پاتی کېږي چه دا دواړه کارونه به نه دی.

هو! (مجید) ټغوبته چه بهنه باندی تر دیره وخته بوری دخلتو پوروی، ولی چه دا خبره
د ده دبی اعتباری او سیکوالی سبب کيده، او همئی پهدي خبره باندی اور بنه وه چه ورورئی
د تھصل له سعادت ځینې وروسته لدی خنځه چه خوکلو نه ئی زیار او زحمت پلخان باندی اخستی
دی بی نصیبه یاتی شی، او پدی وخت کېش، د خپل څان، او د خپل و روز د خوراک، او بوناک
او د خپل کور د ایضاه لیاره مجبوره چه خپل کورهم و دان کړی . . . نو تکه ده دگر دواړو
غږي لدی خنځه یه باں سورت سرد تواني نه شوي پیدا کولی چه دی په زړو همه کورنې کېش ور انټری
او له هنځه ټه وه بټائسته، او پیغمې، او تعلیم بافته نجلی خان ته واده کړی .

ټه ئی کار سم شو . او هنې بو دی ده ته دده یه زمه بوری یوه نجلی
پیدا پړه او دوډه دری هفتی نه وی تبری شوی چه ګردد و کارو دده یه زډه بوری صورت
ونیو لو او په دی ګچنې کورنې باندی جم عبارت و اددو دینه اړو ور ونځنې یوه بایدې ائتما ګلالي
او تعلیم بافته نجلی هم ریاه سو له چه ده هنې سیمه کېش پیدا کیدلو . . . او دا کور
چه تر او سه بوری دیوډ قبرستان یه منز له تې او تياره شکاریده، اوس د ګلستان یه شانی
بنائسته شوی او یونۍ رنګ او رونق ئی پیدا کړی دی . . .

يعني (مجید) واده وکو او اومتا هل شو . او خپله بنځه ئی کورته را اوسته .
او د دوډی یه ژونډون کېش نوی یوه دوزه شروع شوله . له سر ګردايی او پریشانی ځنې
ګردد خلاس شو! دشې یه مخنې به (چې له پخوا خنځه چه دیر کله به هېڅ نه راتلو . او
راتلو به هم فقط د خوب یه وخت ښې بشو) ررا او دیر به وختی کو رته راتلو . او درختي
او د تعصیل یه ورځو کېش بهم له صباخنې تری ګکایوری به کورکېش ناست و ، که رېښتا وو بالاشی
کو یا چه اوس (مجید) د ژونډانه یه خوند باندی و پوهید او چه له خپلی پیغمې بنځی سره ئی
چه نوم ئی (حبيه) و ، ناسته او ولاړه او خبری او اتری کولی .

۱۷

خاودم توک

اگر که (حید) دخبل دتعصبل اوتعلم په کار و کبس بخت او هضر و فو، مگر د (حیبی)
راتنگه دهنه په ژوندون کبس هم بي اثره نه و،

لکه چه بندجه د خاوند تعالی ديو لوی نعمت او رحمت په متزله ده
چه هر چیری پښه کیزدی او لاسئی و رسیزی هلتہ سعادت او آرامی
او هو سائی پیدا او د ژوندون خوند خر گندیزی ! ...

(حید) دخپلی موردمه کبد و خنخه رائی دارامی او د هو سائی مخنه و د لیدلی . ولی
حمداجه (حیبی) ددوی په کور کبس نتوه ده هم له پد بختی او رنخ او تکلیف لخنی نجات
پیا مو نده .

که ربنتیا و پل شی گو یاچه دادواهه و رو نه سرد دیسخی (حیبی) په خبل خوند ور
ژوندون نوی در گمه شوی دی . او خپله هنه پخوانی بد بختی او سر گردا نی گی بالکل
له خاضره بزر کړي پده . . .

مگر دی سرد په خوک خه و کړی شی چه روز گارهیخ یوشی پخپل حال باندی په فرار
نه پر بز دی ، او خوش بختی او بد بختی دواهه لکه ذمی او د مری او پرسی او خزان غوندی
پله پسی ذم و نبز په ژوندون کبس خر گندیزی او هرشی او هر خیز زر ترزره د تپیر او تبد پل
په معرض کبس دا فمع کیزی ..

(مجید - حبید - حبیب) دری و امده یوه کچنی کورنی سره گرز یدلی دی . او دوی ارد

یه چیره خوشحالی او هوسائی سره شی او روحی تبره وی .
 دوری له نخی (مجید) خپلی نو کری ته نخی . او (حبید) خپل کتابو نه تر تخر گک
 لاندی نیولی مکتب ته درومی . او (حبیب) ددوی دوتاوخخه وروسته به جار و کو لو او د
 لوشنیزه و ینخلو او په گندلو او پخلی او نورد کورنی کار و باندی لگیا کیزی .
 دیگا له اوری (مجید او حبید) وختی کورته یرته ورگری اوه مجرد د نتو آتو
 به سور سَبَنْ د هنی دانظام او بنائیت لخنی خوشحالی ا ویا دری و امده
 سره یوئای دهه چاییه خکلو باندی (چه عن ددوی درانگ) په وخت کبس ئی او به تیاری چوشیدل
 وی او سَدَلَسَه د میزی) مشنو لبزی او زورسته له ادا کو او د ملایام د مانجه دری و امده سره
 یوئاییه یود میز باندی ده ده دی به خود او باندی پبل کوی . او بله بله سره به عین خوراک کی
 خوبزی خوبزی خبری او اتری هم کوی . وروسته له دودی خودلو او چای خکلو خنه
 دری و امده د ماسختن نمو خ ادا کوی او وروسته له هنه به (حبید) ا خبل ورور او
 ورینداری سره خدای پامانی کپی خپلی بلی خونی ته تلووا و هله بهی دخوب تر و خه پوری خیل
 سبقو نه او در سونه ضبطول ، او یا به ویده کبد او .

پوهان وائی : هر چیری چه عشق او هوسائی وی هله به سعادت او آرامی هم وی .

نو له همدى جهنه و چه دوی دری و امده بیه چیره مینه او محبت سره ژ وندون او گذران
 کاوه . او بله بله نخی ییحده او بی انداری خوشحال او خوبن وو . او دا و روحی او شی بھی په چیره

هوسائی او آرامی سره تبره ولی :

(مجید) له خپلی نخی سره له حده زیاته مینه او محبت کاوه . او له خبل کچنی ورور

(حبید) سره بھی هم تل شفت او محبت کولو . او دوی دوام و به هم په دیر احترام او محبت سره

۱۹

(مجید) ته کنلو او دده دا و امر او داشارو به لای را و دلوكن به لی زیار و یستلو . به تیره ایا (مجید) به دخیل مشر درور دومزه تابعه داری کو له چه تقریباً دعا ذات منز لی نه
دیره نزدی وم ،
ولی چه (مجید) بنه یواجی د ده بنا غلی مشرو رور و ، بلکه د شفت ، او د محبت له لوری
دهه د مشقق ، او میریان پلار به لای و . نو (مجید) به هم د خیل د (مجید) مشر درور
دوه غبرگی تعظیم او تکریم کاوه او د خیل د وروده خاطره به لی د خیلی وریندا ری
هم دیر عزت او احترام کاوه او د دی د گرد و خدمتونو او اوا امر و به لای را و دلوكن به لی
هم زیار و یستلو ، او بالمقابل دده ورینداری به هم ده ته به درنه سترگه کتل ، او هن
لازمه خدمتونه چه بنائی یوه گرانه ورینداری لی خیل لیورته و کپری د همه به لی به دیر اخلاص
او محبت سره به لای را و دل .

لنده داچه هفو دری وادو به یواه بله داسی هینه ، او محبت سره کاوه چه له و راخخه
د یو وجود به منز له به نظر راتل ، او هر چاچه د دوی دا گر جوشی ، او گلهون ، او لورینه
بلدله ، نو دا به لی یه خیال کنی را و د او ، چه دادری سره به دری بد نوکنی یوه ساه او یوروح لری .

پنجم توک

هر کله چه د امتحان وخت نزدی کیدو . نو (مجید) به د ورخی له مخی به کورکنی
باتی کیده ، او خیل سبتو نه به لی تکرار ، او گردا نول . تر خوچه خیل لان د طب امتحان
ورکولو نه سبان کپری .

(حبیه) به هم د خیل کار و دیه سررسو بوخخه و روسته د وزگاری به وخت کنی
یوه نیمه شیه د دخونی ته ورتله ددی خوا ، او ده فی خوا خبری به لی کولی . او چتنی چتنی

ه خنديده ، ار خوار (حميد) بهئي له کاره ايسته . کله بهئي د ده يه کتابو کبس لاس و هاو او دهخواياني بهئي دی خواهه خوا آمده ولی ، او عکسونه بهلخير کيده کله بهئي هنده فني اسبابوهجه

يچ دضرورت يوره کولولاره موجوده ، و رنجيني پتول يائني و رنجيني تبتول .

يسى مندي وهلى ، او خپل اسباب بهئي بيرته و رنجيني اخسته ، او ييا به پخيبل

کار باندی مصر و فيدو . مگر (حبيبه) به ياورتله ، او به همنو اوبو بهئي لاس پوري کاوه ، او د (حميد) له پخسو لوئجي بهئي لاس نه آخستلو .

د ير خلی به د اسى هم پښيده چه (حميد) به ددى د تو قو دلاسه به قهر کيده مگر دده
دي قهر به هچ يواثر يه (حبيبه) باندی نه کاوه ، بلکه هنه به لا خوشحالده ، او دده
کنهه او : او د فهريه مقا بل کبس به کت کت خنديده ، او تیغ تیغ بهئي و رته کتله ، لنده داچه
ههی خوانی پيمحي بنخی به سره له عصبات ، او خيه کيد لود (حميد) همسی سین ستر گتیا کونه

حکمه چهد خوانی به خی روح کت مت لکه يوزنه و موزکی بنائسته

بوزا غوندي دی ، او همسی چه بو را خان په راز راز گلانو

با ندی مبني ، او له يو ختن پا خيدلی ، په بال باندی کيني

همداشاني خوانی به خی هم که خه قيد ، او بست و رباندي نه وي

او پخپل سر آزاده وي هدار زنگی کار و نه به کوي .

(حبیبه) به هم تل د (حمید) یه شا ؤ خواکن د بورا به شانی گر ز یده، او د (حمید) دمعا شرت، او له نامستی و لا بدی خخه به زیا ته محظوظه، او خوشحالیده، او همیشه به گی زیار د یستلو چه د (حمید) ستر گی لحانته و روا مد وی.

هم ا چه (حبیبی) به لبد لو چه (حمید) دکتا بو به مطالعه کن د و ب دی او پخلو سبقو کن مشغول تباری، نو له حدمه زیا ته به خپه کیده، او ددی په کلمو کن به چاده گر ز یده، او داسی ئی په زمه کن سنجوله چه پا خیزی، او د (حمید) گرد کتا بو نه او اسما بونه په یوتنا رمه کن واجوی، او وئی سوزی چه دی ولی دی ته نه گوری او دی، سره خبری نه کوی چه تل خپلو کتا بور ته گوری، او به هفه لیک، او لوستو باندی مشغول دی.

په رستیا سره بنی او پیمخی بندخی گردی همداسی عادت لری چه غواصی نور کسان ټول هفه شیان چه غیر له دوی خخه وی، ایسته و غورخوی، او هیدخ ورته و نه گوری، او فقط همدى ته گوری، او تل دوی سره بنائی چه مشغولتیا ولری.

(حبیبه) هم به همدى عمومی حس کن اخته ود. دور بخی خو خلی د (حمید) خونی ته درتله، او هفه به ئی له کاره ایسته، او نه ئی پرینبوده چه خپل مقصدته ورسیزی.

هر کله به چه (حمید) غوبته چه دا به فراری، او د لاساره له خپل لخانه لری کړی هم نه کیده، او که خپه کبده هم خه فالده ور لخنی نه مرتبیده، او که په فهريده هم په هفه پیمعنی بندی دده فهر کوم اثر نه آچاوه.

د همدى بجهته دى چه اروپائیان و ائی : (بندھی دنارینؤ

په نسبت لکه سیو ری دا دول دی ، که نارینه له بندھی حنی و تشبیه ؟

نو هغه هم له ده سره رو انهوی ، او نه تری جلا کیزی) .

فوهر کله چه (حبیه) به د (حبید) دابی یروائی ، او بی اعتمانی ته کتل ، پغیلی سین
ست رگی کبن به ئی لازیاتوب کاوه ، او دورخی دیر ساعتونه بئی ئی له ده سره دده په خوان
کبن يه همدى لو بو او پخولو سره تبرول .

دا هم پاید و زیل شی چه د (حبیتی) په زده کبن یوه خاشه دبی و فائی او د خیانت
ذبه د خیل دمیره (مجید) په نسبت سرد نهود ، او اه خیل میره سردئی بی نهایته اخلاص ، او محبت
در نود او بی ده باندی خیره رفیره او سهر بانه زه ار په دی اند از د سره ئی د خیل میره
اطاعت ، او تابعداری کو له چه له و راتقرياد عبادت په منز له بیکاریده . له بل اوری داهم له هرمه
جینه شاکرده ود ، او هر شی ورته رسیده ، او له خیلی ناستی او ملاستی خخه ئی هم خەشکایت نه لر لو .
زویائی له (حبید) خخه خە غوبتيل ؟ .

(حبید) ددی په نظر کبن داسی خوز او مجبوب و ، لکه د دی ورور ، او د اسی
مینه او محبت ئی ورسه کاوه ، لکه چه یود خواخو بزی خورئی له خیل و ورسره کوئی .
او دا یو معمولی کار دی . هو شبارانو ویلی دی :

« ددور خوانانو روح ، دیواوبل په نژدیکت کبن د آشناگی تادا و بز دتی .

نوهر کله چه د آشناگی تخم دزمه په منج کبن زرغون شی ، له هغه خخه د دوستی
داسی نهال شین کیزی چه باي ئی معلوم نه وی ، بنائی چه داد دوستی نهال یو .

ورخ دعشق میوم و نیسی او مکنده چه به همه مد مبنی و رخونکن له بی بر و ای
او تندي لخی و ج شی او دیر ذاسی هم پیشیزی چه دنبنا حادث هن له ستنی
خخه وباسی دا دزو ندن یوه یاهه ده چه هی خوک دهنی له دفائقو خخه خبر نه دی .
(حیله) او (حید) هم په اول آس یوبل سره آشنایان و مگر او س ددوی آشنا ئی
د دوستی تر مر تبی بوری رسیدلی ده او دا هم بومعمولی شی دی او چندانی به خلوی کن
مهنم نه گانه شی .

شپزمن توک

یوه ورخ (حد) پختل سورکن سبق و بیل وجه له باندی خخه یو غز ده غوز و نه
ورسید و چه غوزئی و نیولو والی دریدلو چه وروئی (محمد) له خلی بیشی سره
په زغرد د سره سختی خبری کوی او بیه یوه کورنی مو ضوع کنن هنی ته سرزفت و رکوی .
داما ضوع کومه او بیه خبره نه و د یوه معمولی خبره و چه بخنه او دیر ده همه کنن سره نبته و .
دا رازی لنوی جگری هر کله دخبتون او دمیر منویه منع کنن پیشیزی .
په ربته سره دارازی جگری کت مه دهنی مالگی یا ترشی په منزله دی چه به کنن کنن
ئی اچوی یائی د کوندری په خواکن ابزدی تر خو چه ذاتی ته می تغیر و رکری او اشتھائی
زیانه کاندی .

ولی چه بورازی زوندون اگر که په هو سئی او عاشقی سره هم تبریزی سری
زوبله ونی . صاف او شفاف آسمان اگر که به بنکاری ، مگر که دیر وخت
همنسی پاتی شی ، دنچگان سبب گرزی دخبتون او دمیر منی په زوندون کنن
محضری جگری داسی دی لکه په آسمان کنن وریخ چه کله کله د آسمان
او لمرا او دستور یو منع پتوی ، او وروسته له همه لخنی دلمرا او سبوز نمی او ستور یو

زده و مونکی او ملا ندی شعلی یه تک شنه او ر و بنا نه آ سما ن کبن
دیری نبی بنکاریزی ، او زده نوته سورا و ستر گوته نور بنبی ، همدا رازی
دوستی او محبت هم و روسته له کمکی جگر و خخه لاتودیزی اوزیات خوبیزی .
خیر له دی برخی خیخه تبر بیز و :

د (جید) تردیرو ورخو پوری غوبزو نه بریدل اوددوی طبیعتوا و خو یو ته به متوجه و مکردنبل
ورورا و رینداری به منع کبن ائمی پرته له مینی او محبت او خوبزو وینا و خخه بل هیخ شی نه آوریده .
سگر داده لحلی دی چه ددوی به منع کبن جگره بینه شوی ده او (حبیبی) نه در گرده .
ری .

هر کله چه (حمید) د (حبیبی) دا سر زنیت و او رینده چه پله پسی دده ور ور
هفی ته ور کو نو . نو یو عجیب احساس او زده خوبی ده ته د (حبیبی)
یه نسبت سرده پیدا شو .

یو ذا خایه به دده په زده کبن دا خبره تیره شوه پنه له خیله کوره و تلی زرتر زره دی
جگری ته خاتمه ور کری ... نوله خیله ظایه پاخبدلو ... بیا بیرته یغسل ظای کیناستلو ...
او فکرئی کولو ...

یخوامو وویل چه (حمید) دخیل مشر ورور (مجید) دیر تعظیم او تکریم کاود اودده
په زده کبن دیر خوبزو . نواوس به و گورو چه په دی شیه کبن دی دخیل خونی به
گونبه کبن یوالحی ناست دی یه خه فکر و کبن دوب تللی دی ؟ ! ...
دده دزده په منع کبن یو پت احساس او یوی نا معلومی مینی ظای نبولي و .

بنائی چه پچله دی به هم له دی احساسه تراو سه پوری خبره و . او که کله کله به ائمی
دهنی نبی هم یغسل وجود کبن لید لی ملان به ائمی به هنہ باندی نه پوهولو او دهنی په منع
کبن به ائمی پرده اچوله .

دایت احساس خه شی و ؟

دی یه دی باندی نه پوهیدو ! یاگی نه غوبته چه ور باندی پوهیزی یاگی نشو ای
کولای چه پری و پوهیزی ! .

دا مهم اویت احساس چه مونز هم تراوسه پوری دهنه به کیفیت باندی خبر نه پودعشق
او داضطراب گنی یوه مخلوطه وه .

دعشق او داضطراب به معنی باندی یدی ٹای، کبن و نه پوهیدو ؟

عشق دخیل دهنه مشرور به نسبت چه پده باندی گئی دیرحقونه لرلو او دده به حق کبن
دیوه مهر بانپلاریه ٹای و او دده دژوندون گرد او ازم او ضروریات گئی برابر لو .

اویو داسی در درائی و چه له خپلی گئی سرهنی دده د سعادت، او د هو سائی گرد لوازم
مهنا کمی و نوخرنکه به ونسی چه دیوه دیور به نسبت به عشق، او مینه نه لری ؟ . . .

دارخه تر یوحده پوری دیره به بنکاره، او روبانه شواه . نود اضطراب به نسبت
خه وائی چه دده دیریشانی سبب خه شی و . . .

تباره همکی همدادی چه تراوسه نه (جبد) ته خرگند شوی دی، او نه مونز ور باندی
پوهیز و . . .

(جبد) اه خوارنی یغوا یه دی موضوع کبن خبر شوی و چه (حبیه) اه خالصی
دوستی خخه پرته بل یو نری احساس هم لری .

به اوله ورخ کبن چه دی خبری ته گئی فهم و شوانویه لحان وریز دیده، او دیر زیات پریشان شو.
دوهمه ورخ کبن گئی دخواخ چکان، او بریشانی اه لاسه د خپلی خونی ور، اه دنه خوا

شنابر کرلو، او د خونی به یوه گوبنه کبن کناستلو، او دیر زیات نی ورمه لو .

در به ورخ چه (حبیه) دده خونی ته ورنونله، او دواوه سره مخامنخ شول نو (جبد)

سلاسه ياخذلى به قهر، او كنسلو سرمهلى همه له خيله سوره واينه، او درآي ييا خيل
خان يسي لخنجير کرلو.

خلورمه ورخ گچ له کوره و دوت، او ترتير مابنام يوري ييرنه خيل خاي ته را غمی،
بنخه ورخ د سردردي به بهاءه به خيل چپرسته باندى و غز بداد، او به بيرستن
کبس ئى خان ييت کرلو مگر (جييه) دده اه خواخته نه اري کيدله، او تل به ئى د مرنس
دكيفت پرسته ترى کوله، اوراز راز دواوى به ئى ورته را دليل، او دده به خو نه کبس؛ ئى
يه زور ور توپول.

شپزمه ورخ د (مجده) به خيال کبس دا خبره تېنكه شوه چه دنى يخجل خان باندى
غالب شوي دى، او دده دزده فضه دده به لاس کبس ده، مگر لېز خه شبه ور وسته ييا
پريشانى غالبه ور باندى وکرله.

به دغه ورخ يادده دورور، او دوريندارى به منځ کبس خه جکره يې به سوه، موږى چه دزى سکرنى
يه وخت کبس دخلي خونى يه كښج کبس ناست و يه يوزور فکر کبس يړيوتلې، او وروسته له هه
ئى رغونسلو چه دباندى و وزى دخبل ورور به مقابل کبس د (جييه) طرفدارى، او حمايت وکوى،
به دى خيال کبس ئو يوشو یلونه هم دوزره يه اوري واختىل، مگر و جو د ئى ناخابه
ورېز دیده، او د رېز ديدلويه واسطه وج كلك يخجل خاي کبس ياتى شو.

دده به زده کبس دا خبره تېره شود چه هر آله دده دورور (جييه) غوندى يوې شىڭلى
او يېمەي بىخى سرد هرده ورخ جنگ وي، نودى يې سرى نه دى، به همدى واسطه دده
به زده کبس د (مجده) به نسبت لېز خه تنفر هم يېدا شو.

دابد، او شوم احساس لمى لىلى دى چه د (مجده) به زده کبس دخبل ورور يەنېت
و گرزىد و مگر د خوبى لخاي دى چه دابد احساس زر دهه له زده خنخه دوت، او بىالى چه لې

خه امتر به ئى ياتى دى . مگر هەنە ائردو مەزىز ، او ناخىزە و چە لە هەنە خىنى هېش و مەزىز
او اىندىيەنە نە كىدە .

بىر تقدىر سەرە (حىيد) باخىال و كەلۈچە بايدە دى لە كورە و وۇنى كەد (حىيى) مەستەونە كۆى
نو دخىل وزور مەستە خو بە و كېرى .

چە خىرنگە دا خىال ددى بە زىددە كېنىش تىر شو ، زىددە ئى پە خىرنگە شو ، او بە تول
بىن كېنىش ئى دەگۈزۈن وھلى يە شانى رېزىدلەيداشۇ لىنە داچە (حىيد) لە دېر فكەر وھلو ، او
درېدلەو خە آخىر بە تىنگ شو ، او لە كورە و وۇوت مگر ددە لە وتلۇ سەرە جفت جىڭرە ھەم ياي تە
رسىدىلى وە .

دده ورور لە كورە بېر و ووت ، او (حىيى) لە زىدا خە خوخ دده بە خونە
كېنىش نتوتە .

ھەنە (حىيى) چە چپ لە دەغى ورخى خە بەھرە ورخ د (حىيد) يە خونە ئىنى يە خندا ، او أکاد و سەرە
نۇنلە ، او هېش كەلە بە ددى و چۈلى تىرىو ، او خولە بەگى بە نەوە نىن اول مەلى دى چە بە زىدا سەرە
نۇنلە ، او دده دو رور لە لاسەنی پىتى كۈلى ، او اوپىكى بە ئى لە سترگو خە تو يۈلى .

(حىيد) چە دا وضىيەت تە وكتلۇ 8 خايىھە مەلکە، او آسامان وربانى دە خېدلەو ، او بى
اختىارە لە خىال لە خە خە با خېدلە ، ددى يە دلاسا كولو باندى ئىپيل و كېلىو ، او سەرگى چە
دده دېرىكىتە بە باز و باندى اىپىي و پورتە كەلەو .

يە عېن ھەمدى وخت كېنىش دده بە وجود كېنىش يو سخت رېزىدلە، او ارتعاش يىدا شو ، او يۈمى
مرموزى قوى بە دى د (حىيى) بە لورى كش كاوه .

ھەنە قوە چە لە دېرىي مودى خە دده دروچ بە تې تىارە كېنىش پەتە وە چە او س ئاخايى
خە گىنە شوی دە .

نورئی و آشی کولای چه مقاومت و کری . خیل لاسونه نی ددی له هن ، او سرخه
گرزول . لکه چه یوسور انگار دده به زده کبیں بل دی ، اخبار گی اه لاسه و ووت
او خیل سرئی بسته کری یه ریزید بدای او اضطراب سره ئی معجی کر اه .
او یغیل مخان بازی یوه آشی . یوه سخته ارزه اور عشه دده به اندام و کبیں اویدل وه .
په همه حال کبیں ئی احساس و نکلو چه (حییی) خیل مخان له ده خنده یه همه خوا
کش کر لواحال داوجه دا نده یوه یه دل . لکه چه دهی په وجود کبیں هم د (حید) له لاس
ورود او خنجه همداسی یوه ارزه او ارتعاش بیدا شوی و . او له دی جهه بی اختیاره دشنچ
یه حالت کبیں اه خیل خایه هفی خوانه غور زیدل و .
دواده هک بک او حبران او ساختی سرد نهست و . (حید) یونه نوا او (حییی)
بله خوا یه دوه قدمه لری فاصله کبیں ولاه او همه ناسنه وه .
داجو بیدا او حیرانیا تر دیره وخته یوری و زننیدله . تر خو چه (حییی) اه خیل خایه
پاخیده اود ورد به لوری روانه شو اه . او (حید) اه خیل خایه هیچ دنه خوزیده او هیچ
گی وقه وید .
بو ساعت و روسته که خوک د (حید) دخونی اه خوا خنجه تریدی تو دده دزدا
غزب + تی هرو مر و آوریده .
ددنو ولی زمل ؟ او غلت ئی خهشی و ؟

ووم توک

دشی له نخی (مجید) له نور و شپو خخه به وخت کور ته ورسیدو. او برابر دخیل ورز رخونی ته ننوت (حیله) به خپله خونه کبن به یوه کار باندی بخته وه. دوی دوازو ورونه تردیره وخته بوری پخیل منع کبن خبری او اتری سره کولی.

(مجید) دهی جگری به نسبت دیرخه، او پنیمانه و.

یه بای کنس دوازه ورونه به اتفاق سره د (حیله) دخونی خراته ور غل، ورتلی و درژه اغزئی دخونی له منجه آوریدو.

همدا چه (حیله) دخیل دمیره اولیوره به ور تگ باندی وبو هیدله، یه تبلوار سره ئی در واژه پرانبله، او بکنی ئی له خپلو ستر گو خخه یا کی کپری، او خیل اضطراب، او برشانی ئی هم به خو شحالی سره بدلہ کړه، او د (مجید) ترڅکه داسی کبناستله لکه جه چیخ یوشی ددوی به منع کبن نه وی پینش شوی.

یه دی شه هم لکه نوری شبی دی کچنی کورنی به ګډه سره دودی و خودله او، جای ګی و خکلو او، او نونعه ئی ادا کړ او، او بنی بنی خبری، او مجلونه ئی سره وکول، مگر دباری یو پته عامل ددوی به منع کبن دابنی ور لخی، او شبی تر تهدید لاندی نبولي وی.

اصلی خبره موپرینه وده، او به بله خوالادو:

وړولیکل چه (مجید) په خپل همه کار چه (حیله) غوندی یوی بکلی تابداری باو فا بشیشی سره ئی جنگک کړی و، سخت پنیمانه و، او له همدی جهه ئی (حیله) ته دیره ده دلاسا ئی ور کړله، او عذرئی ور کښی و غوبنتلو نونه دی سنبه (حیله) هم له زړه دده سره دلاسا ئی پخواړه، او (مجید) ددی خپلی بدخوگی دجبران دباره یوه جوده دیر اعلی بوتان (حیله) ته پخواړه.

له بازاره په گر ان قیمت سره واخیستلو، چه دهفو بوده ما نو له ینبوکولو خنه وروسته (حیله)
په دی اندازی سره خوشحاله شوه، چه گنه هیچ لی نه وڈمل، او هیڅکله نه ود خه شونی
اویس راشه چه وګورو چه په دی ورځوکن په (حمدید) باندی خه تیرینې ؟

(حمدید) خوار له هغی ورځی خخه راپسی یو نوی شی پغیل وجود کښ لیده، او یوبال ژور
احساس دده په زړه کښ د (حیله) په نسبت یډاشوی و، چه دی دهه له نوم خخه خبر نه
فقط د ومره پوهیده چه د (حیله) دنزو دی کیدلو په وخت، او د (حیله) دغښ دآو ریدلو
په ساعت کښ، او د (حیله) په خیال کښ راتلو ځنۍ، بی اندازی نشاط، او محظوظې، او
حوشحالی ورته یېښېږي، او لدی شیانو ځنۍ دده په زړه کښ غور ځنګ، او په روچ کښ ئی
دآ لوتلو علامی پیدا کړی،

هر کلمه حه هنه اه دی خخه زیات بل شی پغیل وجود کښ نه لیدلو، او هم نه پوهیده و چه
خه وکړی ؟ نوچوپ به و.

ورو ورو داسکوت، او جو یډا ائی په جیرت، او حیرانتا باندی بدله شوه.
وروسته له هنه په ډیری ورځی دخیلی خونی په یوه کنج کښ ګونښی ناست و، او تری
تری په لی یو اوری، او بل اوری ته کیتل.
په ډوېښې ورځوکن په (حمدید) له دی خپل حالت ځنۍ په تعجب کښ ود، او ترا بهئی ورځی
خود اه، ولی په تدریج سره ئی داترا خودل، او تعجب هم ورک شو، او هر جیړی په لکه
یو بت غونډی وچ کلک ناست، او په ټپه په په ټپه یو خو اته کیتل.

لشه دا چه په دی روحی بھران باندی یو هفتنه ډېټلا و،
یو هفتنه تیره شوه، دده دروحی بھران دو ره تماده شوه، او هه، په او رهه ډوېښې شاهءلی
او حته شونی ود دمپد، زیاتدو، او تو دېشت ئی ساعت په ساعت ډیر پیدو.

نوادس یود شو چه دی عاشق شوی دی ، او به یوی داسی اوئی بلا اخته شوی دی
 جه هر سرئی غم دی ، او به داسی یوه تیه تباره کبن پر ووت دی چه « پاکئی تری ورک دی »
 او یاد یبستانه دمتل سره برابر داسی بولخای کبن ولادی چه « دی خوانئی گرنگ او هنی
 خوانئی براونگ دی . که دی دخپلی عاشقی درد دوا کوی بر سبره یه دی چه ددبناشر مندگی
 او رسوانی او دعشقی باز خواست ورته بینیدونکی دی گویا دی له خیل مهر بان ، او بناغلی
 مشر ورور سزه (چه کتے مته دده دیلار به منزله دی) یو خورا لوی خبانت هم کوی ، او
 که دی فکر ، او تصور یسی بالکل ونه گرزی به زده کبن ئی د (حبیه) دعشق داسی کری
 غیشی لگیدلی دی چه دهنه ایستل فقط د (حبیه) دناز کی گوتی کاردي ، او دهنه بر هار
 علاج فقط د (حبیه) وسی دی ، او بس .

کوم وخت به چه (حمید) د خیل ورور دشقت ، او در محبت ، او د بالانی ، او د مهر بانی
 مر اتب یخیل زده بین گرزول ، او چه ییا به ئی دخبلی عاشقی ددی نوی درد تصور کاوه
 نو دنیا به ورباندی گرده تاویده ، او خربنده ، او ویستان به ئی زیگه شول او جگ جگ به
 دریدل ، او مصمم کیده به چه بایده دی داجتنی فکر ، او داشبطانی حرکت چه دده دمشر ورور
 یه نسبت خورا در وند خبانت دی هرو مرو پریزدی .

او هر خله ئی چه د (حبیه) ملاحـت او لصافت ، او حسن ، او کرـشمـی ، او دهـنـی عـشـق ، او محـبت
 یـه تـصـورـ کـبـنـ وـرـتـلـوـ ، نـوـلـدـهـ بـهـ ئـیـ چـهـ لـهـ دـیـ لـخـنـیـ هـمـ رـغـبـهـ نـشـتـهـ نـوـ رـارـ زـارـ بـهـ ئـیـ زـمـلـ
 او غـتـیـ غـتـیـ اوـبـنـکـیـ بـهـ ئـیـ لـهـ سـتـرـ گـوـ خـخـهـ بـهـ بـهـ دـلـیـ ، اوـ وـیـلـ بـهـ ئـیـ چـهـ خـدـاـیـاـ اـخـهـ بـلـادـیـ رـاـبـانـدـیـ
 اوـ روـلـیـ ، اوـ خـهـ سـخـتـ تـنـدـرـدـیـ رـاـبـانـدـیـ غـرـزوـلـیـ دـیـ .

خـدـاـیـاـ اـسـتاـ دـخـبـلـ حـبـیـبـ یـهـ لـحـاضـ ، اوـ خـاـصـ سـرـهـ یـازـمـاـ زـدـهـ دـ (حـبـیـهـ)ـ لـهـ عـشـقـ ، اوـ مـینـیـ

خخه خلاص کپری، یاز ما سأه را خخه واخلى، او به شرمومی مه شرمومی، او دبا غلی (مجید خان) به مقابل کبن می خیانت کارد، او متجاوز مه گرزوی.

سره له داسی راز نارو او سورود (حیله) محبت، او عشق ده باندی لازیات بد، ازدهن دمینی لمبه دده په گرد وجود کبن بلیده، او تل به ئی ستر گی دوره يه افروزی ختلی وئی جانبوی حوا، او بلی خوا تیریدو يه وخت کبن ئی تل وینی، او غور په بدئی ددی دغبز داوریدو دیاره خبرو، او خبلی سو گمی به ئی رابکودلی چه ممکنه ده دهنی خوشبوئی ئی ترسو گمرشی، او دیر خلی په دی يه (حیله) پسی همفی زغاست لکه چه (حیله) يخوا په ده پسی تله از راتله، او خواه خواه به تی کومه موضوع بیدا کپری هفی سره په ئی خبری او تو فی کوله.

او يه عین هخه جان کبس حمه زده خریگاپ به له خبرو، او سلوخجه معجاوز پید و آن بز نه کبدن، زر تر زرده بدئی (مجید) خبره يه معن کنس، سه اوله لاس و مرلوخنی به لری کید او دورو رو ولی و خیفی به دهان په زرده ورته ویل سه ئی (مجیده) داجتی خجالو به چه ده اه عقی دخرا بوي، او تازما خوا خوزی ورور بمعن کیش شرمومی، له سر خخد و باسه از ما دحرم په نسبت، چه تاسره می تیری بنی گنی کپریده، تل امین، او وفادار او سه.

که ربنتا اوری! (حمد) هم همدا سی خوبته، او همدا به ئی تل په زده کبن و مگر خواز خه و کپری، چه دده دزمه اختیار دده په لاس کبن نه وده. دده عنان، او واک دبایچا په لاس کبن په او بلا اراده په دا خطر ناکه کنده کبن (چه بای ئی معلوم نه وده) لویده.

ددد میل، او خواهت همدا و چه باید و دریزی، او يه دا بی سر او سامان چوپ او یا بان کبن نه ئی، مگر بیل یو اوى قوه حد عشق ئی بولی دی به ئی د شاهه اوری قیل واهد، چه هله! زرکه لاده! دریزه مه!

﴿اتم توک﴾

(حییه) هم د (حمید) به درد باندی اخته ود . هنی هم اه دی غم رانگزه عاصی
 شنی (جه د عشق به نامه سره یادبیزی) خه برخه لرله ، مگر ڈاتی عفت ، او فضری
 عصمت ، او دمیره امانت ، او دمیرمنی توب و فا داری ، ددی په منځ کښ یو لوی دیوال
 او دېنگ سد یه شانی ولادو ، او د خپل زده خبری گئی نشوی بنکاره کولای . نو یغیل
 زده کښ به ئی په یته سره غم کو لو ، او رنځ به گئی ایستلو ، او په خوله به ئی هیڅ نهولو
 مگر داد پیتو د لندی مفهوم به ئی تل په زده کښ گرز ولو
 پتھ مین یم پت به ڙا دم
 پتی به او بنکی گریو اهه ته تو یو ۾

د (حمید) خونی ته به اوس دیره ایز ورتله ، مگر تل به ئی خپل کې کې خخه ، د ده
 خونی ته کتل ، او دد . گزد حرکات او سکنات به ئی لکه یوماهر عکاس د غور په ستر گو
 سره لیدل ، او د هفو عکس ئی یغیل زده کښ ثباتوه چه دنه لیدلو په وخت کښ یله هفو شنی
 استفاده وکوی .

د (حییه) په زده کښ به وه چه خپل کار پسی لاده شی مگر کار به ئی له لاسه ته
 و پوره . غوبتیل به ئی چه له خپلی خونی لحنی بهره لاده شی ، مگر ددی په پیتو کښ به قوت به و
 چه یا خیزی *

(حییه) هم په دو مختلفو حسو کښ لو یدلی وه ، له یوه اوری عشق اوله بل او ری
 «وضیفه» ددی په زده کښ سره په جنگ و ، او هریو به خپل قوت اوقدرت بېندلو تر خو
 چه بری مو نده کاندی او . (حییه) هنی خواهه ورکش کړی . داخواره کې په دی منځ
 بېن سرگردانه او جبرانه پاتی وه ، او هیڅ نه پوهیده چه خپل لبونی زد ګئی سره شه و کړی ؟
 که کوم وخت به (حمد) له کوره بھروتلی و ، نو (حییه) به دانگر اوئی دروازی ته

سیزگی نبولی منتظره به ناسته وه ، چه (مجید) به خد وخت بیرقه راخو . همدا چه (مجید)
به نبوت (حیله) به دهنه له مخ لخنی تبتبدلی يه کور کش به پتیده او هله به ئی سر به دوازو
لاسو کش نبولی زار زار به ئی زدلی .

رشی لەخنی به چه دوى گرد دهودى اوچانی لپاره سره تولیدل (حیله) به په پیرمشکل
سره خیل خان اداره کاوه ، او تر خیل واک لاندی به ئی سانه او په هره و سیله سره چه کبده
خان به ئی آرام بېکاراوه . د (مجید) حال هم د گەلۇن يه وخت کش کتە متە د (حیله) پەشان و
(مجید) له يوی مباشتى خخە په ئیسی تال گورى چە دېنخى رنگ ئى ورخ يه ورخ تېرمومى

او مخ ئى تاك زير آ و بتى دى او همداسى ئى دورور وضعیت هم ورخ يه ورخ و رانبىزى
مگر يه سرباندى ئى نه پوهيد لوجه (مجید) باندى خە شويدى ؟ چە ورخ پە ورخ دنگریزى
او ضعف او نقاھت ئى آخرى درجى تە رسیدلى دى ؟ او همداسى حیران ر ؟ چە (حیله)
ولى غمچە بېکارى ؟ او دمغى كل ئى مزاوی بىرىنى ؟ او تل ئى دخوانى پە بهار کش دخزان اثر
بېکارىزى ؟ ..

يه رېستىيا سره دالكە لمرغوندى بېکاره وه چە هم (حیله) يه دى و رستبو خو
ھفتوكش دىرە خمچە او پېشانه ده او هم (مجید) ورخ پە ورخ خرايىزى .

(مجید) چە خیل ورور سره دىرە مينه لر لە او هم ئى بېنخە ورباندى دىرە گراله و ددى
حال او تغىر اتو له لىيدل لو خنی دىرە حیران او پېشان و دده پە خیال کش داسى راتله چە د (مجید)
دېشانى سبب خوبه همداوى چە امتحان ئى نژدى دى ، او دى دهنه له تىيجى خخە و دېزى
مگر د (حیله) دېچگان يه علت باندى هېچ نه يوهيدە ، او پە تعجب كش بروت و او هر خومره ئى چە
به دى مو ضو ع كش فکرواھە پە درك باندى ئى نه پوهيدە - د خۇورخۇ لە فکرو ھلۇخنى
وروسته دائى پە چىرت كش راغلە چە بنا ئى (حیله) به دکور لە دىر و كىناستلار خخە پە تىڭ
شو يو ؟ .

ورو ورودا فکر د(مجید) یه ماغز و کبن فوت و نیلو ولی چه بل هیچ یود ایل د(حییه)
دبریشانی لیازه دده یه زده کبن نه ورتلو اویه عن حال کبن دی خبری ته ئی دیره تلو سوه چه
هر و مر و بانی د (حییه) د دی در د تشخیص په منه شان سره و کری
هنه وخت چه داوهامو سخته سیلی ، او د بدگانی طوفان دچار وح یغلاو
منگلو کبن ونسی ، له هر لوری پریشانه فکر و نه په هنچه باندی یر غل کوی
او هجوم را بودی ، او هنچه خیل خواریک خجالات ، کت می دحقیقت په صورت
سره ویسی . تر خو چه د داسی و همی او جتنی فکر و په سب سره ، له روحی
پریشانی یعنی خلاصی بیدا کاندی ، نوله دی جهه پوهانو ویلی دی چه انسانی
روح ته هیچ یو آفت لتر دید او شک خخه زیات ضرر رسونکی نه دی ، او بانی
چه انسانان تل خیل خانو نه له شک او تر دید یعنی ژ غوری .

(مجید) هم یه دی موضوع کبن دشک او تر دید له لاده په څان رسیدی و . او آخرئی
دا خبره یه زده کین استله چه (حییه) فقط د کورد کارو او د دیری ناستی دلاسه ، دسل
او ددق په رنځوری سره اخته شوی ده . نوله دی جهه ددی دعلاح په تدبیر کبن شو .
له یوی خوا د (حییه) ڪورنی کارونه دو مرد دیر و ، چه یو ه شیه هم له چبانه
تریگتاپوری وزگاره نه وه ، او له بل اوری (مجید) هم نه شو کولای چه خبله بنځه یواخی
بی له کوم محمر خخه پریزدی چه چبری لاده شی .

دامشکلات زر له منځه درک شول . ولی چه د (مجید) یه زده کبن دا خبره هم تېنګه
شوی چه (حیید) بهم دامتحان له ډاره یعنی خپه وی ؟ او شیه او ورځ ئی د خپلو سېقو
په تکرار دلو او گردانلو سره خبل ماغزه گرزولی ؟ او داضعف او ناتوانی هم له دیر و
مطالعی او دزیار ویستلو په سبب و ربیبه شوی ده ؟ نوله دی جهه (حیید) ته هم گرزیدا
او تفریع په کارده .

ي، دى خبره باندى خبر نه، او زا يوهيد و چه كش ورورئى (مجيد) له دير ورخو
رايسى له لىكلو، اولوستلو، او سبق ويلو خنى يزار شوي دى، او داضعف، او فاتوانى
او پريشانى له بىل لورى ورتە رسپه شوي ده،

خبر! (مجيد) داسى يوقضد، او اراده وکوله چه له دى يه وروسته بىدصبائى او يگئى
له خنى (حبيه) دده له كچنى ورور (مجيد) سره لىز خه بېرته درومى، او وروسته
له بىل گردىش او تفریجه به دواهه يېرته سره رادرومى.

گويا (مجيد) يخپل خيان كېن په يوه غيشى دوى نبى ويستلى يعني غونبتلى ئى جه بى دى
و سلى سره له او خوا (حبيه) له پريشانى او گوبنى تو به خنى خلاجه كاندى، او له بىل لورى ئى
يە زىۋەكېن خيل ورورته هم (چە يە خباو سېقۇكېن له دەر و زىمار و يىستلە خىخە مالكى زەھىنلىرى)
خى تغىرىج، او فەم غلۇمى ورگۈنى، او داڭار دده يە نظر دېرىنە شىڭ آزىيدو.

يود شە بەذاسى حال كېن چە (مجيد) يخپل بوركېن يەضاھر سره يە مەمالە كېن مەغۇر و
يعىن ئىتاي ئى يخپل مىخ كېن پۈرانىتلى، او ورتە كتلى ئى، مىگر فەركە ئى لىكە يو وحىى مرغە
دكتاب له تۈر يو خنى يە تېبىتە، او يە يوبىل عالم كېن الوتلو، (مجيد) ورباندى نۇوتلى ورته
ۋئى ويل:

زما جانە دومە زياتە مطالعە مە كوه، چە روغىتىاتە دى دېر نەقان لرى! وروسته
له دى خىخە لى ساعت چوب شوي، او يە چىرت كېن تىلى يىا يە خبر و شوي (مجيد) تەئى ووپىل:
زما دستركو تورە! يما خە نى شې دىسەنما سېلىتە لامىش، چەپام دغلىت شى!

اڭرى سە (مجيد) ھىخ تە غۇ بىستلو چە له سەورە بېر شى
مىگر دلىز خە فەرك وەلە خىخە وروسته، دخپل دو دورلە دى خېرى خنى خوبى شو، او بەر دە
كېن ئى داخىرد تېرىد شو، چە دى مەغۇلتاتە مى تراوس بورى يام نە وە شوي، ولى زە
تىل بخوالە دينە چە د (حبيه) دەيىنى لەمى زما پە وجود كېن نە وي بلى شوي، دسبق بە دېلى

به بخت وم ، او فقط خوخلی سینماه تلی ام ، او اوس دادی چه د (جیه) دعشق به اورکن سوزم ، راشه چه نن شیه سینماه لامش ، که خدای کری وی گوندی چه هلتی می لب خه یام غلط شی .

نوزر یا خیده ، او دریشی نی واغو ستله ، او له خپای خو نی لخنی بهر شو . که گوری چه (جیه) هم خیل کالی آغوتی اوخان ئی سنبال کپی ، دانگریه منج کبن بهر وتلوته تیاره ده . (حید) ددی منظری له کتلو چه نزدی وچه یهوش شوی په مخکه وبرزی ، مگر یه چبر مشکل سره ئی مخان و نیولو ، مگر یا هم دده به وجود باندی لرزش بکاره و ، او غابونه بئی یویه بل سره لگیدل ، او لینگبو کبن ئی دریزیدا اثر معلومیده .
په عبن همدی وخت کبن چه (جیه - او - حید) دواړه به حوالی کبن سره یوځای کید او (مجید) هم ددوی تر شار سبدی (حید) ئی مخاصل و ګر زاده چه «زویه ! (جیه) هم مخان سرد سینماه بوزه !

دی لنډی گندی جملی یه (حید) باندی خوار عجیه تأثیر ونه وغورخول ، او دی ددی خبری له آورید و لخنی په داسی یو حالت کبن واویدولکه چه داور عتمی غتی سکرو قمی دده به سر او شکر کبن اویدلی وی .

په مخکه ور باندی ګرده و خر خیده ، او یه سرکنی ئی سخت دوران یدا شو ، او که په دیوال باندی ئی نکیه نه وی کپی ، هېڅ لری نه و چه لنتکس ئی خوملی ، او لویدلی یه و .
نا خابه دده په زړه کبن دا خبره تبره شوه چه بنا ئی زما ورور به ز ما له دی معا شقی لخنی خبر شویوی ، او ادس ئی زما در سوالی لپاره دانقه روغه کپی وی .

زړه ئی غوبنته چه یوه بی ترا چېنه ووهی ، او یه دیره زاری ، او خواری سره دا حقیقت خیل خوا خوبزی ورور ته (لکه چه دی) هفی رنگه خر ګند کاندی ، او دخپلی دیگنا هی او مخان زخور لو په نسبت دده په منج کبن فسمونه و خوری ، او و اودی .

مگر يخراالدى خخه چه دى خيله خوله و خوزوي (مجيد) و زاندي شوي له جيده لى يوشل
رو يكجز نوت و يستلى ، او ده ته ئى در كر او، او يه يود معمولى لهجه سره ئى ورته و بيل
چه « داهم واخله » .

ددى وضعىت ، او خبرى خخه فى الحال (حميد) ويويهيد و چه ورورئى لادده له عاشقى
لختى خبر نه دى .

سدلا سه يوه بله لو يه و سوسه ، او سودا - ده ته و ريبنه شوه ، او چه داوه چه ك دى
او (حب) يه دى تىياره شىه كبن لى دى خايم عين تر سينماپورى لادشى ، او ييا به سينا
كبن يوه موده سره يو خاي كېينى ، او يىاله هفه خايم يه نيمه شىه كبن سره ييرته را درومى
مبادا چه لى ده لختى چىپ لە شريعت ، او انسانىت خخه كوم حرڪت صادرشى ، او خان دز بنا
او آخرت يه شرمۇ باندى و شرمۇ !

ھەنە غوبتلى چە دخپا ورورىد نسبت و فاذار اوسي او دده حر - تا تر خو ئى چە عقل او فکر
به سر كبن وى آوتى ورنه ودى ، مىرىخىل ياغى زىڭى باندى ئى جىدانى دادىنە نە لرلە .

ھو ! دى پوهىدە چە انسانى رو ح دعشق او دېھىمى قوى پە مخ
كبن دىرى كمزورى او ناتوانە دى . او دھوسو او خواهشو پە مقابل
كبن كېت مېت د يوه مياشى پە شان د سختى سىلى پە مخ كبن دى .

او داخىرە ورتە معالومە و ھەنەس لرونكى زىدە و حسى غرخى
غوناى لە اسلامى او امرى او اخلاقي تعليماتو ئىنى در د ئىلو
ورشو تە تېتى .

نو له دی سبه د (مجید) زړه نه و ، چه (حبيبه) سره یوځای له ټوره دوزي ، ځکه
چه یخیل ځان باندی ویریده ، چه واک ټئي له لاسه بهرنې ، او دامانت داری او دوفاداري
له حدوده ، بهرپل کینېز دی .

همداو هنه لاس ئې چه دنوبت دا خستاو لپاره غرولي و ، ور برته ئې در لو ، او
به لېرزيدلی غز سره ئې ورته وویل : نه ! « زهنه لحم ! »
(مجید) ورته وویل : « نوکالي دولي واغوستل ؟ » .

اګر که دا سوال دېره یوم عادي او معمولی خبره وه ، هر ټله چه (مجید) خیل لاس
او ینې یه دی څای کښ ورک کړي و ، هرخو مره ئې چې یخیل فکر او ماغزو باندی زور
واچو لو ، چه دخیل دنه تګ لپاره ټومه پهانه او یلمه جو ده ټړي و ئې نشوی
ټولای ، فقط دو مره ئې به زډه ټښې تیره شوه ، ټه یه دی موضوع ټښې
خه زیلاتی خبری وکړي ، نه چه دا په خبره ئې بشکاره ، یائی ورور ور باندی بد ګان شي
ناچاره ئې یا لاس ور وو زد کړي نوت ئې ورځنی واخیست اوله (حبيبه) سره یوځای له
انکړه لخنی وووت .

(مجید) د کوخي تر آ خره یوری له دوي سره لام . او هله ئې به ورو چه (حبيبه)
یوه نشوه خپل ورورته وویل : « یه داسی یوه لاره تر سینما پوری لامشی چې یه هنی لاری کښ دخلقو
یې او بام کم وي ، او تاسو په هو سائی سره لامشی او راشی او د تګ به وخت ټښ د تل
(حبيبه) ته پام وي . »

دی خوارنه یوهیده چه هنه یخیل لاس واzedه پیشونه و سیار له ۱ یائی اوردبار و دو تر خوا
و لګو لو ۱۱ اوړنده شوی بشه ئې یخیل پنه وو هله ۱۱۱
څه به کړي شي د دنباقا نون همداسی چلېزی ، او سری د داسی کار و یه فلسفه باندی نه یوهېزی .

د خاتم عادت په دی باندی جاری دی چه له قضا او قدر لحنی شکایت

و کردی او بد بختی او مصیبت په وخت کښ له فلکه پته ولری

مگر په دی باندی نه پوهیبزی چه تل دخطر او مه انسانان خپلو خانوته

پخیلو لاسو سره تاوه وی او هر ه هغه بد بختی او مصیبت چه ننچانه

پینیبزی د هغه غفلت او دبی پروائی نتیجه گنه شی چه پرون ئی

کمدی و ۵

(حبیب) او (حبید) دواړه سره یو خای له کتو خو او بار اړ وڅنی تبریدل او یه ټولو لارو

کښ به چو په چو پتیا سره روان وو او یوه هم له دوی خنده شو نهی له خو خبر

هر ګله چه له لوی بازار خنده چه هله دیر از د حاء و تبریدل بو دواړه سره رند

شو ل تر خو چه یو بل سره غصه نشی .

(حبید) د (حبیب) په نزد یکت سره پتخیل وجود کښ د اسی یوارتعاش او اخراج

محوساوه چه له نشاط او دیر خو نه لختی روغ شوی و .

دالحساں چه مرکب وله عشق او اضطراب او له ویری او تفکر خنده ، (حبید) ټولو

دد او جزر یا قبض او بسط ، یا خوف او رجا غوندی یو حالت بدلی و .

(حبیب) ته به ئی چه کتل د عشق لمبی به ور بامدی بلبد لی .

دد نیا رسو ائمی او د آختر تد پوښتنی خیال به ئی چه کاوه ، ویریده .

خپل ورور ته به ئی چه فکر کاوه ا ضطراب به ئی ز یا تیده .

که به لزیه دی بد ه مسئله کنن تحریر کرد . نوله حده زیانه آندینه او خود را دیره ویره به ورته بینید .

د اگر د مختلفه احساسات سره غونه شوی ، به ده باندی یو عجیبه حالت طاری شوی و چه له لبو بنا نو او شرایانا تو سره ئی فرق نه کرد لو . نکه مست شو یو او بیخود انو غونه دی به لاره تلو . خیل واک ئی به لاس کنن نو خوخلی ئی له نور و تلو نکو سره تکر و خود لو یو خلی نز دی و چه سخت به مخلکه باندی و لگیزی سر ، یانی اورمیز مات . شی بل خلی ئی یا یو سخت کنگس و خود اومگرآفرین دوی په (حیبه) باندی چه میرافه ئی وکو له ، او زرئی له لاسه و نبو لو ا ویری ئی نه بشو دلو چه و لو ینزی ۰۰۰ او که چبری به هنه سر ک باندی چه گردیده دبر و او یلنو یلنو تیزو باندی فرش شوی و ، لو یدلی وی ، مر به و .

ددی حالت له کنلو خخه گردو تلو نکو ، دی میر نی بخی ته تحسین او آفرین وو یلو او دی سپری سره تو لو کسانو همدردی کو له ، او ویل به ئی چه خداید دی بخی ته خبر او بر کت ور کپی چه داسری ئی له مر گه لخنی خلاص کرلو .

وروسته له دی خخه چه د (حیبه) باسته لاسونه دده به وجود باندی ولگیدل ، او هنه له نزدی خخه ددی به بوي باندی متحسن شو ، او ایزخه به خود شو ، مگر دده به گردو اعضا ، او پلو باندی داسی یوی برقی تراری نفوذ ، او جربان لر لو چه له خوشحالی او نشاطه لخنی روغ شوی وه ، به بله زبه دده به وجود کنن دارازی وضعیت پیدا شوی و اکه چه دنری وزمی له تبرید و خخه دیولوی تالاب به مخ کنن له او بولخنی ڪمکی ڪمکی حمی پیدا ڪیزی .

او س نوبیا د ټینگیدا فوه دده به وجود کنن نه ود باتی ، او واک ئی یماله لاسه وتلی وه ولی چه یانی پغپل زده ڪنن هنه دده یو له بله مختلف احساس بد او چه عبارت دی له عشق

اوینی ، او وفاداری ، او وظیفی خنجه ، او لزجنه شیبه تیره نه ود ، چه بیاهمنه دوازده احاسان
پغیلو منجو کبس به شعره شول ، او دهنه به وجود باندی بیاهمنسی د مغلوبیت یوه منظیر
بنکاره شوه ، او بیاگی اراده له لاسه ووتله ، او نه پوهید و چه دده به ما غزو باندی خه
تندرو لوید و ، چه دی هیچ نه پوهیزی ، چه خه وکری ، او په کومه لامشی .

دی خوار به دی حالت کبس لکه هنہ ناز که به یاتنکی وج وابنه ، چه دستخنی تندی
سیلی د جریان به مقابله کبس پر یوتلی وی ، واقع شوی و ، او بی و اکه قد مونه به ئی آخستن
و (حبیبیه) سره لکه یو بیهوش شوی سری خنگی به خنگی تلو ، او دتلونکویه دله کبس به ئی
دیر خلی له نور و خلقو سره تکروننه خودل او پرته له دی خنجه چه کله به ئی بنه ، او کله
به ئی لاس ، او کله به ئی ، او زده او کله به ئی سر ، او تتر ، او شایه یجینی شیانو باندی لگبدل
او خوزبیدل به ، او بل لاس ئی کلملک د (حبیبیه) یه ناز کو منگلو کبس نبولی شوی و ، چه نه تی
بر یشوده چه ولویزی ، نور په بل شی باندی هیچ نه پوهید و .

(حبید) پندی وخت کبس یه یو مریوز : او بجهول وضعیت سره انتهادی . فکر : اونبار
ئی دیر زیات خراب شوی دی . د محکمی قوه ورنه ورنه ده . عقل ، او یو هنہ تری هیره
شوی ده . دماضی ، او دجال ، او د مستقبل خبری تو لی دده به ما غزو کبس سره غونیی شوی
دهنے په مخیله کبس ئی یو عجیب معجون ، او مخلوط روغ کری دی ، چه دی خوار دهنه یه سر ، او بر باندی
هیچ نه پوهیزی ، او رد ، او اودن تری ورک دی . فقط به دی تپه تیاره کبس ئی کله د خلی
دمور (فاطمی) او د خلی ورور د (مجید) ، او د خلای د محبوبی (حبیبیه) خبره بد له
او په تیره د (حبیبیه) مخ دده به نظر کبس داسی بی استه برینید و چه په هنہ باندی درنا یوه
بر ده (اکه چه کله کله له سیوژ می خنجه چا پر دنور شیول لیده شی) او یلد ل وی .

(حبید) په داروحی شور ماشور او غوغا کبس به خلی وضعیت ، او موقعت ، او تکلف
باندی هیچ نه پوهید و ، تردی چه په دی باندی هم نه و خبر چه دی ولی نن شه له کوره

و تلی دی ؟ او دا شیر مترقبه لطف، او مرحمت د (حبیب) له اوری دده به نسبت ولی پشندل کیزی ؟ او دی خرنگه له (حبیب) سره خنگ په خنگ، او لاس په لاس روان دی ؟ .

د شرک يه ار ته کبن چه هله د خلقو يېر و باد لزو، او رناديره او يده (حبیب) ناچاره شوه چه (حمید) و دروي، او په سد گن کاندي، نو وروسته له پنه نباو خنجه ئي (حمد) ته ووبل : « زما عزيزه ؟ لبز مخان ييد ار کره چه چيرى ونه لوبيزى ، او كوم خاي ديا خوز نشي او كه د طبیعت دير وران وي . رازه چه د سيناله سيل خنی تيرشوي يير ته كور ته لاډشو ». سبحان الله ! ددي خبرى يو عجيبة اثر يه (حمید) باندي بشكاره شو، او سدلا سه ئي يه خوب و يده عتل، او بونه له خوب بخنی و ينه شواد، او يه رنوترا گو سره ئي (ليده چه د (حبیب) تر خنگ لاس په لاس خامنځ ولاړ دي . سدلا سه دده د ورور خبره هم دده به مخ کبن و در يده ، او زړئي يا له حبا، او وفا، او دامانت له سېه ستر گکي پتی کړي . چه (حبیب) سره ستر گکي به ستر گکي نشي ولی چه (حمید) دير یو مسلمان، او باجا، او شرمناکه خلمي و . مګر به دی ډنټو کبن د عشق او ميني له لاسه لويدلى و ، نو خکه چه لبز خه پخود کېده د خجالت ، او د شرمند گکي احساس ئي يه وجود کبن له و رابنکار يده .

ومو ويل چه ميني، او وظيفي دده په روح کبن جنگ او شخه سره ار له . يعني د (حبیب) مينه ، او د ورورو لي وظيفه .

هر کله چه موږ غواړو چه زموږ بشاغلی لوستونکي په دی موضوع باندي په به د ول و پوهیزی ، نو دله یو تشبیه يا یو مثال را وړو ، او هنه دادی چه دله د ميني مجسمه ، عبارت ده د (حبیب) له وجود خنځه ، او د وظيفي مقصد ، مطلب دی د (مجید) له ذاته لخنی گو يا چه دادواړه کان ، د مېدم پر له پسی دده په زړه کبن بشكار يدل ، او په پېبدل .

د (مجید) خيره به ده ته په وظيفه پيزند او سره تو صبه کوله ، او خپل محبتونه، او روزني او شفقتونه به گئي ور يه ياده ول ، او له ده خنځه گئي د وفاداري او دامانت شماري اذنطار لار لو

د (جیه) خهرو چه دده به نظر کبن بنکار يده يه خیل عجیب قدرت سره بگئی نور هر شی دده له یاده و یستبل.

او په دی وخت کبن به (حمد) دهنہ تبزی بهشان وه چه به سخته گرمی کبن دیو خو رایخو

او بو دکاریز دویالی به غاره و لاروی، او غواصی چه له هنوه او بونخنی لبزخه و خکی او خپله تنده

پری ماشه کری . همدا چه او بوته لاس و داندی کری سمد لاسه يو سری راشی

او بری ئی نزدی چه او به و خکی ، یعنی په مجرد ددی چه (حید) غوبته چه (جیه) ته گوتی

وروداندی کری ، فی الحال دده د ورور مخ وریه یادیده .

بالآخره (حمد) مغلوب شه ، او وظفی دمینی يه مقابله کبن مقاومت و نشو کولی ، اود

خلعی توب احساساتو گردنو رشیان له منجه ورک کر ل .

(حمد) اوس يه تیر و بد و خیالو بازدی مشغول دی ، او لکه هنھ کسان چه دتبی به حالت

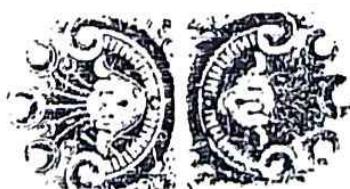
کبن یرت به برده ویل کوی ، دی هم يه چتی چتی فکر و کبن پر ووت و ، او هرہ گری به هر هرشی دده

په زمه کبن گرزیدل ، او دلاسه ئی نه وه پوره چه دافضول خجالات له خیل خاوه لری کری .

یه همدى خیالو او اندینه کبن دوب دسینما در واژی ته ور سیدل ، او (حمد) د (جیه)

په تو مبل او اشاره سره ياله خیل چرت لخنی وتلی او زرئی دسینما داولی در جی دوده تکسوه

آخستی او دواوه سره لاس يه لاس دسینما يه خونه ور نتوتل .

نهم توک

(حیبیه) موھیره کړه ، رالخی اوس و گور و چه هنه خه حال لري ؟ ..

(حیبیه) هم د (حمد) په شانی یې یو عجیبه کشمکش اخته وه .

مګر بندھی د اسی یو خاصیت لري چه دنځلوا احساساتو په پیتو او کښ

له نارینؤ ځنۍ دیری بنی دی ، او په دی کار کښ یو هخاصه ماکه

لري . د بندھی ضمیر د سمندر بی پایانه سیند غوندی دی چه دیر

طوفانو نه ، او موجونه پخپلوا ژور و ځایو کښ ساتی او په مخنۍ هیدخ

یو اندر هم نه سکاریزې په میاشتو او کلنو کښ رنځ با سی او

زحمت په ځان آخلي ، مګر خپلی شو نه دی هم نه خو ټوی . په

راز را ز تکلیفو او ر بدو باندی اخته وي ، ولی ددی له خولی

ځنۍ یو آه هم نه و وزی .

(حیبیه) هم عاشقه شوی وه . رنځ به ګئی ويسته ، زړه به ټئی له غمو خخه دک و ، مګر په خوال به ګئی هېڅ نه ويلی لکه چه دا هم وظیفه شناسه وه او له وفاداری او امامت داری ځنۍ دکه ود .

۴۶

یولوی تفاوت او فرق ددی اود (حید) به منع کن هماغه تو بیرون چه دستخواه
او نارینؤ به احساساتو کن تل لبده شی ، او مویز هم همه ته باس اشاره و کره ، او تراویه
یوری پوهان ددی تفاوت او تو بیر به حقیقت باندی آه دی یود شوی او که کومه ورخ همه
تیاره تکی باندی رها او بزی ، او داتوره وریخ دشتر د زوندون له مخی خنی ور که شی ،
نوالبه انسانان به یوفدم نورهم دسعادت او د نیکبختی به لوری درویی .

اگر که به دومنیو ورخو کن دیرشانی نبی د (حبیب) به خبره کن لبدی کبدی ، مگر دانیب
به دوسره نزی او ناخیزه وی ، چه هیخوک بهر دهنوی به لبد لو دهنوی به همه درد باندی
چه ددی یه زمه کن پیروت و ، نه یوهیدی . او چپ له دی خیخه که به خوک د (حید) حرکاتونه
خبر کیده ، به یوهیده چه (حید) د عشق لمبو و هلی دی ،

هو ! (حبیب) هم د (حید) به درد باندی اخنه وه ، او دهنه یه شانی ئی خوشنم جه یه خیار
اسلامیت اوامانت او و فباندی تیکه ولاجه وی ،

نه ! اوس ددی خبری مخ آمد وو ، او سینماهه گور و چه هلتنه خه یېتیزی .
هده فلم چه به دی شپه بندل کیده ، دعاشقی یو دیر بنائته فلم وه ... یود گادیوان یود
بنائته بنه پخیلی گادی کن کرا کری وه او دسفریه منع کن گادیوان به دی بنه باندی
عاشق شو اوهده هوتا کن چه دوی دشپی له مخی بشکنه شوی وو ، د آشناهی قارئی ور سره
و غز اود ...

(حید) ددی برخی یه لبد او سره بالکل بی واک شوی و ، او دده احساسات داسی
خونجبلی و چه ازدی و هملت (حبیب) ته لاس ور واچوی او یه غیز کن ئی و بی لکه
چه به دی فسد سره اه خیل تایه هم و خونجید او مگریه مجرد دی خید لودده فی الحاله خراغو
بل شو اودی هم بیر ته کیناستو .

٤٧

د بلى بردى تر شروع کيد او پوري نى په دير دقت او يه خبر خير (حبيه) ته کتل مو نز
نه يوهيز وجه يه دى وخت کبس نى څه خيال بلونه يخو، او يه کومو کومو چر توکبس دوب تللى و
 فقط دومره يوهيدى شو چه دلخامي توب تر نايرلاندى بالکل راغلى او نور گر دشيان نى هير كري و....
 يه دو همه پرده کبس دگاه يوان معاشرت له هنې بېخى سره شروع شو او يه بله شې
 گاه يوان دهنې بېخى يه چير كته يربوتلى ددوی دناستي او د ملاستي منظره بدونكو ته بنكاره
 شوه او وروسته له هنې ځنۍ ييا خرا غونه بشول .

شاغلى، لوستونکى پغيله تصور کولاي شى چه ددى منا ضر و دليل او يه وخت کبس به (جيد)
 يه خه فکر کبس و او د (حبيه) بهه احوال و لىکه چه دواړه څلمبان ، او د دواړه عاشقان ، او د دواړه
 معشووقان واقع شوي و ، او اوس هم خنګ به خنګ سرد ناست دى ، او د اسى پېښي ته هم ګوري .
(جد) بخاره د شبستان به لاس کبس ولو بدنه ، او نور د مقاومت طاقت ورځنۍ ورک شو ، اوس
 دو خپلي دېېزند لو فکر دده به زړه کبس هېڅ نه اتلو ، او غوښته نى چه زرتر زړه د سینما له خونى
 خخه وزى . مګر د و مړه بي سده شوي و چه دخوزید و طاقت ئى نه در لود ، نولا علاجه همفسى
 ناست پاتي تو . ياخرا غونه مېه شول ، او د سینما به پرده بنکاره شوه يه دى پرده کبس د عتق
 او عاشقى بدی فصى ، او خرا بې پېښي خر ګندى شول ، او د گا ديوان دهنې بد بختي ، او تبا هي
 مناضر و بودل شول چه هنې ته د تهوت پرسنى ، او عاشقى له لاسه ورېښ شوي و .

هنې بېخه ئى له لاسه و وتله هلكئى په بخنى ، او د اور و کبس سه شو ، دى پغيله در به در ، خاورى
 به سر شو ، او بای نى معلوم نه شو ، چه چېرته لام .

(جيد) په اسى چر تو کبس دوب و ، چه دى برخى ته ئى هېڅ فکر هم نه و ، او هېڅ یوی ته ئى یام نشو
 او که ددى فصى آخر ته ئى فکر شوي وي ، نوالته دده دعشق تود والى به لزيمه ، او ددى
 هو لنا کدهنګا مې په ابد او سره به ئى ستر ګي غږيدل وي مګر هبهات او افوس !

د سینما نمایش ختم شو ، او گرد خلق بھرته دوتل . دوی هم له سینما خنجه و تل . خلق
ده دله هز لوری ته تل ، او دهر چا تلیو ارو چه زرکورته و رسیزی مگر دری دوازده و ج
کلک یخیلو خایو کبن ولا دوو ، مو نزهه بوهیز و جه دوی به خه فکر کبن وو ؟ او کومه اراده ئی
در لو دله ؟

لکه چه (مجید) د خبلو عوا صفو یه مقابل کبن مغلوب شوی وی ، او غواصی چه د خبار
عشق اظهار (حیبیه) ته و کری . مگر خجالت باسی . که ربتبا و بیلشی همنی خجالت و بسته
او هم ویریده .

ولی چه د (حیبیه) له زده خنجه خبر نه وه ، او وه پوهیده چه همه هم پختل زده کبن دمبئی
یه دردباندی ا خته ده ، او دده د عشق سکر و تی دهی یه زده کبن هم لویدلی دی .
دویری سبب ئی داوه که خه و وائی ، ورور بهی دده بدهال باندی خبر بیزی ، او بسته راز ئی
شکار بیزی ، او وه شرم و باندی شرمیزی ، او ددی خبرنی له تصویر خنجه به خان ریز دیده .
له بیل لورنی ئی شو بستل چه د خیلی معتوفی یه بضر کبن خبلخان یو اوی ، او بافضله سری
غوندی بشکاره کامدی . نو ددی جهاتویه سبب ئی شوی کولی چه د خیل زده پنه خبره بشکاره
کپری ، او بر سریه به همه زده ئی نه غوبنده چه د خیل دور وریه نسبت سره خبات و کری ، او اه
گرد و خنجه بدتره دا خبره وه چه که دی د خیل عشق ، او دمینی اضه روی ، ممکن و د چه بیا به د
(حیبیه) تشن کل هم لاس نه ورکوی ، او بیا به ددی د عشق یه لمبه کبن لازبات سوزی .

لندو داچه (مجید) به هفتمان کبن چه در نیورا بیوه شان خنگیده ، اوله خیل حماله خبر نه و
(حیبیه) سره خنک به خنک دکوریه لوری روان شد .

کورته و رسیده (مجید) ددوی یه انتظار کبن ناست و . سه د تبر و شیو له عدت سره
هن تیه هم دهنوی دودی یه گله سره و خود له شوه ، او جای و خکله شو . وروسته له هه
خنی (مجید) خبلی خونی ته روان شو ، او حال داو چه هه بیدغه شه داسی بدهال در لود
لکه چه به خوب کبن دکابوس عارضه ور پیشه توی وی .

نېډ شېر وەچەد (مجید) چېنى پورتە شوي ، ئارى سورى بە ئى وەئى (مجید) چە د (مجید)
داشور او ماشور او رىيە سەدلاسە د خپل خوب لەخايە ياخىدى د (مجید) خونى تە ننووت
او بىنتە ئى ورىخنى وکولە چە « ھلکەولى ژامى ؟ » چە گۈزى (مجید) بېخىل چىر كە باندى
اوزى دغىرىدىلى او زەمىل ئى .

(مجید) چەتراوسە يورى خپل ورور بە داسى يو حالت كېن نەو ، لىدى ، لەدى وضعىت
خخە دېر خە، او متعجب شو ، او راز راز بىنتى ئى لە (مجید) خىنى وکولى (مجید) دىگر دو
سوالو يەخواب كېن ، اك هەدا يوھ خبرە كولە : « نە پوهىزم ، بە ئان نارو غ يەم چەنى چەنى
خوبونە وينم ». نوھە كلهچە (مجید) ور باندى دېر اصرار وکولۇنۇ داخواب ئى ورتە وو يەلو :
« مورمى يە خوب كېن ولىدە ، او دەمدى لپارە پەزىدا شوم »
دا خبرە د (مجید) بە زىدە كېن كېناتە ، او يېر تە خپل كورتە لاد شو .

اڭىر كە بە دى وخت كېن (حىيە) ھم ور ور و زىل مىگر (مجید) چە د خپل ورور
پەفکر كېن دو ب تلىلى و ددى زەاتە ئى يام ونشو ، او كە ددى بە زىدا باندى ھم پوهىدىلى وى .
خوھە و مرو بە لە دى يېت روھى ارتباط خىنى خە نەخە خېرىدە .

ھو ؟ يە رېبىتىسا سەرە كە داسى كېدىلى چە (مجید) دەدوی پەاصلى درد باندى پوهىدىلى وى
او دەدوی داصلى رەنخورى تشخيص دەدە لە لاسە يورە كېدىلى ، نو بە داغم را وۇنلىقى
داسى نە بىبىندە او بىل كوم شەكل بە ئى ئان تە غورە كېرى و . مىگىسى خە ووانى :

د جەھان حادىات پېخپل تگ كېن دېر چاباك او گەرەندى مشغۇل دى
او دده او دەھە او دنور و كسانولە خاطرە دخپل دتگ لار نە چپوى
ئىكە چە انسانان د جەھان د حوا د ئۇ پە مەخ كېن كەت مەت داسى دى

لکه دونی هغه و چی او سپکی پانی چه دمنی په وخت کبن ئی باد
هری خوا ته آلو زوی .

دا شد تیره شوه ... (حید) به بنکاره سره آرام و ... مگر دنه به زمگی کنس ئی اند بینه

تره زیاته شوی وه .

غم او اند بینه داسی یو خاصیت لری ، چه ده گودز یا توب او شدت یه وخت کنس غمجن سری
به بنکاره سره دیو آرام او عاجز او چوب سری به منز له بنکاریزی .

بلی ئ دده دعشق اور ساعت په ساعت زیاتیده ، او ده ده گهه به مقابله کنس غیر له صبر او
ظافت شخنه بله کومه و سیله نه در اودله .

انتظارئی و یسته که کومه مناسبه موقع په لاس ورشی ، او دی دخیل دزده په خبره خپلی
مجبو بی (حیه) ته وربنکاره کړی . او دی یه دی باندی نه یو هیده چه (حیه) لا له یخوا
خنی خبره ده چه ده گهه دمنی غشی دیر یه بنه شانی دده دخگریه نېه لګبدل دی .

د بند ځول طیف احساسات ، د برق د جریان په شانی د نارینه درو ح په تیاره
کنس خپل لفه ذ آچوی . او په یوه کتنه سره ددوی په عو اطفو باندی
پو هیبزی ، مگر د بند ځو په حال باندی پو ره پو هیدل ، او ددوی د
پستی مینی او عوا طفو خنی خبر یدل په ، کلاو کلاو انسانا نو ته مه کنه نه ده .

یه همدى صورت سره چېر وخت تبرشو . . دامتحان درلحى به سرور سبد لی . (جند)
امروجه دورلحى اه نخى اه خيل کوره بېرتە وزى . او ددى يواخى توب به وخت کېن (حبیه) ته
مكنه وه ، چه دخيلي خونى يو کنج کېن مخ به ديوال کېنى ، او له خيل خان سره گپيدلى ، او
له خيلو ستر گو خنخه او بشکى توئى كړي .

د (حبیه) له دى احساساتو او عواطفو نخنى (چه پدې ورخو کېن گئى لرى ، او دخيل
دزده دمبني به پته لمبه کېن سوزى ، او د محبت دغم په کړانو کېن وریتیزى او تلبيزى)
مكنه نه ده دمونز قلم لکه چه بنايى هفسى خه ولېکلىشى ولی چه دېنځى احساسات او عواطف
دا سى مېهم او مرموز او نامعلومه وي ، چه هېڅو ک دهنو د بکارولو ، او يه هفو د پوهه دلو
توان نه لرى .

دمو سېقى په يوی سندري - د ساز او سرود په يو مجلس - ديوی نقشى به بنا ئېتت - ديو شعر
په لصافت - ديوی منظري یه وضعې او بالاخر ديو دولت په سياست باندي پوهه دل آسان
دي ، مګر ديوی نېټي دزده به اصلی مطلب باندي پوره پوهه دل ، له دغۇ گردو خنخه خورا
سخت او مګران کاردي .

لسم توک

ناخابه (مجید) نه یوسف وریینش اوگر که د (حبیب) اود (مجید) لری والی به ده باندی
 دیر سخت تبریده ، مگر سره له دی دده تگه دیور سمی حکم به سبب سره ضروری و
 ولی یاهم خوشحال وچه دی په کور کن لکه (جید) غوندی یوسپ برست و دور لری
 چه دده په نشتوالی کن ، به هنه له (حبیب) سره وی ، اوهم به د کور سربرستی به به شانی
 سره کولی شی او پندی واسطه به د کور له لوری یوره چادینه لری .
 هنه دخیل دسفر لوازم تیار کرل . او په هنه ورخ چه له کوره و خوچیده (حمدید) ئی لمان سره
 تر موئر خانی یوری بیولی . هله ئی تر دیره وخته یوری له هنه سره خبری او اتری و کولی
 او لها وله تر آخره یوری ئی په خوشخای د (حبیب) په نسبت سره به هنه باندی سیار بست و کولو .
 (حمدید) هم ده ته و عدد او چادینه و رکره چه له دی اوری بالکن خاطر جمع او سه چه زه به زیات
 کوشش و کرم تر خوچه (حبیب) خفه نشی او (ستاوس نشتوالی په هنی باندی خه تائیر و نکری) .
 د دنیا لو بی په دی اندازه سره خندا راو ستونکی او په عین
 حال کن زدوونکی هم دی چه انسان د هغون په مقابل کن نه پوهیزی
 چه و خاندی ؟ او که و زامدی ؟
 (مجید) په سفر روان شو . او وروستنی خبره ئی همداوه چه « روکیه ! په حبیب بازدی
 د با پد دیر پام وی ، حمیده ! . (حمدید) هم د دمه مخواب کن په دادینه بپونکی له چه سره
 ووبل : « ددی له اوری خخه یوره خاطر جمع او سه مجبد لالا » .

خه و خت جه مو تر راهی شو (حید) تردید و خته پوری هلت و لادو، او په مو تر پسی او دهنه دور و نه گئی کتل، هر کله چه دهنه مو تر گردی علامی او نبی دده له ستر گوشنی پناه شولی، نودی هم به دیره هو سائی او متنانت سره له مو تر خانی خخه و خو خید و . دی چبر تملحی؟ معلوم نه دی ! په خه فکر و کبس دوب تلای دی؟ خدا ایز ده ! . . .

من له گهیغه تر یگا پوری (جیبه) په کور کبس بوجی ود، دیر وخت او بشی لخنی تیرو چه (حید) کور ته راغی، او برابر خپلی خونی نه نتوت، دودی ائی نه ود خود لی، همسی وزی پخچل چبر کته با ندی پر یووت .

بینه شیه ود چه دینبو چه هار گئی تر غوزه شو . ستر گی ائی چه و غر ولی کتل ائی چه دیوه بلیزی، او دده په میز باندی ڪوندری غومدیدی، او دودی ور با ندی پر ته ده مگر هیخوک هلت نه بنگاریده .

اول کبس (جیبه) داسی انتظار لر لو چه (حید) به دنهری دیاره نن شیه هم لکه نور کله زما کور ته راجی، نو هر کله ائی و لیده چه هنه برابر پخچله خونه کبس نتوت، نو دی هم ز غرد و شو کولی چه هنه ته غز و کپری . خو لخی دده دروازی تر شاراغه، او بیر ته سنه شو .

(جیبه) خوارد ویریده، او پوهیده چه د (حید) په زده کبس خه خه شبان تیز بیزی، او بیم نه خود او چه ناخا به دهنه د عتن مخزن، او دمینی ذخیره زما د یو انجی لبد او په سب لکه با رو تغونه ندی اور و انخلی، او هنه تر خیل هفود لا ندی رامه ودی .

له بل لوری پوهیده چه (حید) دودی نه ده خود لی . که ائی ناری و رسی و هلی له ده خخه ویریده، او که ائی پر پیشوده چه همسی نهار خملی دا هم ور ته دیره بنده، بنگاریده . (جیبه) پدهندی تشویش، او اندیشه کبس تر نیمه شیی پوری بخت وه . آخر ته ائی دایه فکر

کبیں تبرئه چه د (حمد) دودی تو ده، او بیاره کری او ورگی ورگی هله‌گی ورتا پیر میز دی، او دودی ای
په یعنوس کبیں اخستی ورو ورو ورغلای دده دخونی دوره تر شاو دریده، او غوزنی
کیبند، هېخ یو غزئی وانه وریده، نوئی ۋزو ورپرانیتای وگی ليد او چه (حمد) بچیل
چېرکەت باندی غریدلی دی. و داهم سوکه سوکه ورغلای، دودی ئىپه میز باندی کیبندولە
او خرا غ ئى دلگولو، او وروسته له هەنەخنی ھەنسى چە راغای وە، بېرته ووتله، او د بېرته
تگە په وخت کبیں (حمد) ددى دېبىو شرپهارى او ریدلی، له خوبە ویش شو، او دودی ای
په میز باندی ولیدلە.

(حمد) له خپل ئایه پاخید، او لا سونئی وېغلى، بسم الله ائی و يلى په دودی باندی
کیناستو، مگر استھائی بندە وە، او هېخ شى تەئی زەمە نە كىدە، او بۇ سخت در بنت ئى
پچلۇ ماڭز و كبیں ليدلۇ. لەكە چە دخونی دچت تۈل لىڭكى دده بە سر باندی آ جولى شوی وى
يو ارى غز لەكە دغومسى بىڭەار دده پە خۇزۇ كبیں رانى، او اه هەنە سرە ئى يو در دناك
احاس پېچىل زۇھە كبیں بىامۇند او.

اىز شىبە ددو دودی په میز باندی فرار كیناست، او وروسته ئى فاسخ، او پىنه وا خىتل
او خوشەنئى چەپەخوراڭ شروع وکوی يو ناخايى ئى دا فکر بە ماڭز و كبیں و او يدو، چە داد دودی
(حبيه) پىخ كېرى دد، او دا لوخى دلتە (حبيه) اىپنى دى، او دا خرا غ (حبيه) لىگول دى
پە مجرى ددى خبا لانۇگەر زېدل دده پە زەمە كبیں فى الحال له ئایه پا خيدو، او له خۇنى
خۇنى بېرتسو پە كىفسەن كبیں اىز شىبە ودرىد و پە خىال كبیں ئى ور تلاو چەپەشى پە تېارە كبیں
ددە جەپ چاپىر له وەھى اسپاھو خۇنى دەك دى خۇ دېقى ئى دكۈر پە حويلى كبیں دى خوا
او هەنە خوا تىڭ او راتىڭ كاودەر كەلە بە چەد (حبيه) دخونى سانە ور تلو، مەلە بەلە
خەد دەرپەد، او وروسته له هەنە بە ئى ليدل چە يو غېنى لاس و تىلى، دى تۈل دەپىي چەد
دى ئایه دزومە اولى درىدلى ئى دا كار خۇ ئىلى پەلە ھېنى پە عمل را غى.

(حمید) له دیر قدم و هلو لحنی ستی شو ، او سرگی په گرزیدا راغن گرد
 جهان تی په ستر گو کبن تبه تباره شوز مدئی په غیر لحنگ شو . لحنگونه گلی په ریزدیدا شول
 په غوزه و کبن ئی هم همه دخو مبی د بنگه ر آواز راتلو نوکه د خوض په خواکن
 کینا ست او وئی لبد چه د شبی په نیه رو بنا نه ر فاکن د تالاب او به ریزی لکه چه
 د انسا نا نو د هنه نا یاددار ، اور ریز دیدونکی خجالاتو پینی کوی چه هفوی شپه
 او ورخ په کبن مصر و فدی .

يو محلی هم له هنه بنگها ری لجنی يو آواز جود شو د خبل د خت به لو ری ئی و کل
 او بنه په لحر شو ، نو ورته سبکا ره شود چه (حبیه) زامی په تلوار سره ددی د خونی
 به لوری روان شو ، وئی لبد چه ورگی یوری و . و در بد و . وئی غوبتل چه بیرته و گرخی
 مگر په پنبو کبن ئی زور نه و ؛ اونه ئی شوی کولای چه له هنه خایه و خو خیزی ، نولز
 د یل ئی و کو لو . دزمه اغزر زیات شو .

په دی و خت کبن چه ده باندی د تشویش او داضطراب حالت و . لکه چه یونوی
 اور دده په وجود کبن بل شو . نه یوهیزو چه به دی و خت کبن په خه فکر و کبن دوب
 تللى و ، او په دی خطر ناکه شیه کبن خه رازی مبهم خجالات دده په زمه کبن تبریدل .
 سنائی چه ددی قضی په شاؤ خوا کبن به ئی فکر چلولوا و بول به ئی چه (حبیه) هم . . .

بنائی چه یوهبدی په دی چه هنه ۵۰۰

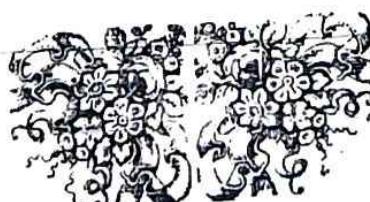
نودوره ترشادریدو ، او زورنی ور باندی و واھه ، ور خلاص شو ، او دی د نه
 په منیه ننوت . (حبیه) ئی په تباره غونی کبن ولیدا چه په خبل چپر کتے باندی ملاسته ده .
 یو واری دده په زمه کبن یو سخت ارتعاش او غور لحنگ پیدا شو ، غابنو نه ئی یویه بل سره
 لگیدل له سره تر پسون پوری دیگدیده ، قوت ئی نه و چه خبله پنه ددی په چپر کتے باندی
 پورنه کری ، نو ئی و غوبته چه چپر کتے سره چفت په گونسون کبنی . اولا - ونه ئی د (حبیه)

به اوری او زده کری همه پغیلی غیز کن و نسی .

(حبیه) باندی چه یه عن هنی زدا کن اوس دخوب دمومبی شومی پرینانی راغاید
د خیلی خونی د دروازی اه بر ابتلو خخه ئی یوه سخنه جتکه او ترا او خود اه . لکه چه دی
ونه پیزا ند او . او یوه سخنه کربکه ئی و کو اه او هیره ریاته و ویدید اه .

(مجید) هم اه دی کریکی خنی هیره ترا او خود اه ، او سمدلا - ئی خوبیله دشایه خوا
آ خستی ، او بیاد : یدلی فصدئی و کاوه چه د (حبیه) تر خوا به چپر کته باندی کینا سیلی د
ممدوشی او سکریه حالت کن چه د عشق اه شرابو خنی ورتی بینه شوی وه (حبیه) نه
لاس و غر وی او پغیلی غیز کن ئی و نسی .

عین به همدی حات کن یه خورا پر بشانی او آندیشتنی سره ئی و لید او چه ددی نخونی یه بنه
رها تباره کن ، د سپی دده به نظر کن راغی چه د (حبیه) ، چنر کتیه هنیه خوا دیوال سرد و لامدنی
چه سه ورنم خبر شوا و دفت ئی و کو او ، توئی و پیزا ند چه د ده متر ور ور (مجید) هلت و چ کلک و لامدنی .
(حبیه) دنیل دور ور لپیزا ند او سرد یه سنه یوه سخنه کری بکه کری وئی ویل « الله اکبر »
او بیهوبه شوی هلت لکه یو مهای و او بدد . . .

لسم توک

دلمر و دنگى له کپر کبوخنى به کوتاه کېن او يىدىلى وي، چە(جميد) له خوبى يابىپوئىخنى و يېش شو (جىد)
 پەدى رەماكىن خپلى ستر گى پەانىتلى، تېبرۇخت ئى لۇبىنا نۇ غوندى دى خوا، اوھنى خواتە
 كتل، يوه المارى ئى ولىدە چە كتابونە بە كېن اينى و، يە بلى خوا كېن ئى يوه لویە هىندارە
 اود وەپردى ولىدلى او بەبل لورى كېن ئى يومىز چە يەشائى خوا كېن ئى خوچوكى اينى وي، تر نظرەشولى،
 (جميد) داشبان گىر دە خپل نظرە تېر كپرى ھەداچە دافكىر دە تەورغۇچە دى ولى له خپل چېر كېن
 دلتە او يىدىلى دى او له خپلى خونى مخنى خىرنگە دلتە رسىدىلى دى. اودپرونى شبى گىر دى خېرى ئى يوه يو
 يە يادشولى سختە ستومانى ئى يەماڭز و كېن و ربىكارە شو، او يىائى چىت واهە لەكە چە ما بېر ون
 شې چېتى خوبونە لېدىلى وي. دى ھەفسى يېخپل ئاھى باندى پروت و، اودپورتە كىدو توان بە كېن نە و،
 لېز لېز د (جميد) فكىر بە ئاخاي راتلو اودتىرى شبى خېرى بە واضح صورت سره بە يادور تلى
 او بېجل خان باندى بە ويرىدە، او لېز بېدە.
 دى فكىر چە ددە ورور ددە بە كېن كېن و، از پرون شې ورتە پەتە شو و، چە ددە
 دخىانت منظرە له خپلى بېخى سره يېخپل ستر گۈۋەنلى، او ددە ددى ذا كامە عشقى سر آ خر
 رسوائى تەور سىدلىو، دېرسخت تاثير ئى ورباندى و كە او، او له سره تېپنۇ يورى لمبى
 درباندى بلى شو.

بە دى آرزو كېن و كە حضرت ئىز دايلل علە السلام ورتە راغلى او سالى ترى آ خستى
 او سەدلا سەمىشى، دابە دېرە ورتە بەنە وي، له دى خەنە چە يېخپل مىرور سره مخامىخ شى.

و ه تبره بیاچه دخیل دوروز محبتونه او شفقونه او اورینه او هر با نی یو به یو دده به
میخ کنی در بدده او دهه تو لو به مقابله کنی خیل دانا وده حرکت ته فکر کاوه ، تو دیر
زیبات به ئی یه خپل لخان باندی لعنتی او ملا متی ویله ، گویا دگر متوب یو لوی بار دده به
او بزو باندی بار و . او دندامت او دانفعال احساس به ، زیبات آزار و رساوه .

مگر آیا اوس دایینمانی او دا اتفعال او دا ندامت ورته خه فائنه رسوی ، چه کار
له کاره تیرشویندی ، او ورزئی دده به دی بد کار یوهیدلی دی او دده دخبات ننداره ئی
یخلو ستر گو سره کپری دده . هر خومره چه (جیبد) فکر کاوه د تینتی لارئی نه شوی ییدا
کوئی . او نه دی لعنت وبلو او ملا مت کولو لخنی هیچ یوه فائنه زه زرس بدده . ولی چه
اوینی دهت او خودی توئی شوی وده . او دده در سوائی لکن له بامه او بدلی و .

یعنی دده ورور : وروند له دنی لخنی چا دده اه عاشقی لخنی خبر سویندی ، به داسی
یوجل سره دشی اه لخنی دده ته پته شویانی ، تردی چه دی ئی و لبده چه دده دېنځی
خونی تدیه نمه شه کنی نزوت ، او دهه چپر کتله ورنزدی توازیه زی صورت سره ئی دده
له پتو خبر و لخنی لخان خبر کراو ! نواوس زه خه و کرم ؟ او خه خاوری به سرباد کړو ؟
دا رازی خیالات د (جیبد) به ما غزوکنی تبریدل . او دی دهه غرق شوی سړی
به شانی بېکاریده . چډیا او بوکنی دوب شوی وی . او د لخان د خلاصی او د بهر و تو لپاره
لاس اوینی غور لخوی . سره له دی چه دی بنه یوهیدو چه دا ګرد فکر ونه جنی او یکاره دی .
بلو فکر دده به زمه کنی دگر زیدو . نوزر پاخدو ، او خپل سرئی بېکته آچولی لکه غل
د (حیبه) له خونی خخه به منده وتلی خپلی خونی ته نزوت او هله ئی خیل کالی او درېښی
دا شوستله ، او به داسی یوشانی چه هب خوک ئی ونه وینی ، ورو ورو بته له انګړه لخنی به داسی

خان گنس چه سرگی ټبته آجولی و ، بہرته وووت ، وروسته له دی چه کوشی ته و رسید و نویه منه ولی
شروع کری تر یوه حده یوری گی یه تلیوار سره خان ورساوه نوھله در یدلی ، خبله کلامه آسی
اوستلی ، د هو سائی نفس گی له خبله تهره لخنی وویست . مگر ترشا به گن بیسرته کتل چه
خوک وریسی شنه او له ؟

هر کله چه په دی خبری باندی گی دادینه ییداشوه چه ده پسی خوک نه خغلی او ده
ته د هبچا یام نه دی ، نوشکر نی وویسته . او یا دغه به شان دلا ری به یوه خواکنی
روان شو .

هد اچه تلو نکی به یه نخه ور تلل ، خان به گی تری گوبه کاوه . تر دی چه
و تپر خانی ته و رسید . او هله یه زورو فکرو کنی و او یده .
اکه چه (حمد) دتبنتی فکر په سرکنس لری ، او غو امی چه دفرار یه ذریعه لحن له خبل
کور او ورور لخنی پتھ کاندی . مگر په دی باندی نه یوه بد و چه چیر ته لامد شی ؟ .

فقط دا خبره گی یه زمه کنس ټینکه کری ود . چه وروسته له دی لخنی نه بشائی چه خبل
ورورته ور یه میخ شی . او له دی خنده زیات بل کوم یو مقصدمی . پغیل زمه کنس نه لرلو .
مگر ددی خبری له تصور خنده چه دی به له خپل بنا لخنی لری لویدلی دمسافری
او غریبی به هصیتو اور یه و باندی آخته کېزی ، ډیروبر یسد .

نا خایه یو غز گی له ورا خنده واور یدد . چه ور ته خبر شو ولی کتل چه دا گکی دی .

دیستی موزع ده ته ویل : « جبده اچبری گر لخی . زه دستاوسو کور ته تللى دم ، تاسو

ھلته نه وی . »

دد اکهانی چتی دسوونکی ددی جملی له ویلو لخنی وروسته له خپل بکه لخنی دده دورور

خط ووستلو ، چه دد ته ئى لە لرى يو شار خنى يە ھەمەپرون ورخ آستولى و . او نى كېيىخ دلتە رسيدلى دى . او وروستە لدى خنى داڭى خىل در سىد اتو كىتاب دە تەۋدا ئاندى كېيى ورتكە ئى دىل چە " آغا ! ددى خط لە رسىدلو خەنە دلتە لاس لېك و كە .

" حىيد : ددى خط يە بىد او سره هاك ياك او حق حىران ياتى شوي دداڭخانى يە كىتاب كېنى ئى امضا و كەلە .

ياكتى ئى واخىست عنوان ئى چە ولوست و يو ھېيدە چە ددە دورور يخطى د لېكلى مۇنى دى . يو سخت او سىلى ئى لە تىرە خنى ووست او ياكتى ئى و سەر او او ئى او سەر او و يو ھېدو چە ورور ئى يە اول مىزلى كېنى هەدا چە لە موئەرە بشكتە شوي دى ددە او د (حىيىھ) دەدە ئىنى لپارە ئى داخىطلىنى دى . او يە بىد كېنى ئى چالان كېنى دى .

داخىطلىنى خوشلى يە خورا دفت سره ولوستلو ، او او ئى بىد لە چە پەھەنە كېنى د (حبە) ھېر سپارىتىن شوي و او داھم يە كېنلى شوي و چە باید پەنور و كورنى كارا و باندى ھم زيات باھ لەنە و لرى ا و نخسو سا (حىيىھ) د تىل تر نظر لاندى لرى چە خە درخنى ئى .

(حىيد) لەدى او بى خنى ھېش شى باندى و نە يو ھېدو كاغذ ئى يبا يە دېر دفت سره ولوست او لاندى باندى ئى كې ، او ددە ياكتى تەھم ھېر ئىخېر شو ئى بىد چە دەھەنە شار دداڭخانى د باخل كە او مەر ئى خومىلى دى چە لە ھەنە خايە داخىطلى شوي دى .

ئۇر اقىدىر سره وروستە لە بىد او ددى خط خنى (حىيد) لە خېلى تېتى او فرار خنى سەتون شو اولە موقار خانى خنى دېنار يە او رى و خۇزىد اوورخ ئى چەنە يە خواڭزىدە سره تېرە كەلە .

نرسى. تياره مائينام وجه (مجيد) سنوري ستومانه وزى تبزى ييرته كورنه ورسيد . دكوريه خواكين بياشك ورته ييداشو، نه چه خيل كورته ورنوزى او خيل ورورسره نخامخ شى . ييائى همنه يا كتله خيل جيب خخه ووبيت (جه له مصارايسى ئى همنه له سلخلى تىزى زيات لوستى د) او بياشى لوست او ددا گخانى مهر وته ئى دفت و كولو او ييائى كلك پغيلو منگلو كين نيولى هلته و دريد، او يه يوزور چرت كين يېرىوت مگرسره له زيات فكير كولو هم يه دى معما باندى هىخ و نه پوهيد و .

ئوردى نىمه شىه ود چه دخيل انگىددروازى رشا ودرىد، او يه ئىرىه و يره او احتبا خ سره ئى دروازه ور ووهلە .

لکه جه (حبيبه) دده يه انتظار كين غوزىه آوازوه زرئى وريرانىت او لخان ئى يو خوانىولى يه يونرى ريزىدى دونكى غىز سره ئى وپوبىتىدوجه . تاسو چىرى واسىت جه داڭى قاسوبى كىزىدداود (مجيد) خطانى دستاسو يه نو راودى و .

(مجيد) ددى خىرى يه آورىدلو سره آرام شو . ولى ييائى هم زده داده نه او هە شوم خيال دده يه ماڭىز و كين هەمسى ناست و او داسى تصور ئى كاوه جه دالوبه دده درساۋائى او مسقىرگى لپاره روغە سوي دە .

د (حبيبه) لە نخه تىر شوى براير خيل كورته ور ننوت . ايزوخت وروته (حبيبه) دە تە دودى راودى لە او دده يه مېچ كين ئى كېپىدە، او دستى بھروته . (مجيد) دودى و خوراڭ او يه بستر باندى يېرىوت ، مىڭر ترصبا يورى ئى يه ستر گو كين خوب نه و .

د و ا س م ۲۰ ک

لمر ختلی و ، چه (جید) به داسی حال کنی چه دیر یریشان او سرگردان او سنگی او
ستومانه و ، له خیل کور خخه و ووت .

د (جید) یه خونه کنی هبشوک نه و ، ولی چه (جید) بهر یه حولی کنی ودا وله گپیجه را بسی به
خیل کور نی کار و کنی بخته ود ولی چه نن خیل یلار کر ه تله . (جید) دهنی خونی ته ورننووت او
هر شی ئی په خو رادفت سر د له خیل نظر خخه تیر کر ل .

یو ناخایه له خورا تعجبه یه چغنو گو شو لعکه چه دامشکله معما چه دده به ماغز و کنی ئی
اه خوشبو او ورخو خخه را بسی خای نبولی و ، پختله حل شوه .
یعنی دده دور ور یو خورا اوی قد بنو و نکی عکس د (جید) د جبر کت تر خوا دیوال
سره ولازو .

هو ! دا خبره د (جید) وه چه دنگک یه وخت کنی ئی د (جید) یه خواهش سره
هذه اخیستی او به یوبنائی ته گات کنی ئی نبولی وه (جید) خوار چه یه هننه شیه دیر ویرید لی و
عات ئی همدا و ، چه دخیل ور ور یه دی قد نما عکس باندی ئی سترگی لگبدی وی .
به ربیبا سره چه خجال پیر ور ماغزه تل داخ طراب او دیریشانی یه وخت نین دخمال او
دحبتیت به منیخ کنی فرق نشی کولای . ایکه چه یه (جید) باندی هم همدا تو قه شوی وه .

یعنی (جید) ددوی له عاشقی او یتو خبر و لحنی هیخ خبر نه و ، او هننه پختل سفر کنی
صر وف و ، داشیان فقط (جید) واهمی یا ویری اه خیل لخانه رو غکری و ، او دا یته مبنی هم هنفی
ایکه چه وه ، یاتی ودا او اوبنی نه و مات شوی ، بلکه روع او غوری هم هنفی موجود وه او دده وی
دعاشقی اسرا للا چاته بنکاره شوی نه وه . نوهر کله چه هننه چتی خجال او واهمه (چه ددی
مکدو و حستو او ویر و سبب گرزید لی وه) اه منیخه ور که بشوه ، یا هننه اوز د (جید) با
سر باندی بال شو اوله دی خبری خخه ده دی غولیدلی و ، او ور ور ئی لادده یه دی مبنی توب
باندی خبر شوی نه دنی ، دیر زیات خو شحال شو . او دهننه مارغه یه شان چه اه لومی لحنی

خلاص شوی وی . دانگر په حوالی کن دی خوا ، او همه خوا گرزیده ، او د خوشحالی او د نشاط
په جوش کن به داسی اوضاع له ده خخه لیده کیده لکه چه بیرته د ملکتوب دوری ته تللى وی .
په رېښېا سره چه (حمد) له دیری خوشحالی ځنۍ خیل سره ینو ځنۍ نتوای پېزندل ، او
په او چت غږ سره به ټی سندزی ویلی . کله به دنه کورته نتوتلوا او بیا به د حوالی په چې
او چایبر کن گرزیده ، لړ شبهه به د حوض خوا کن کیاستلی خیل لاسو، او منځ او پښی ٻګی وینځلی .
او بیا به ټی با غچه کن قدم وا هه ګلان به ټی شکول ، ونو سره به ټی غږی ورکولی وروسته
له دنی خخه به بیا کورته ورنوتلو ، کله به ټی میزا وچوکی او کټا بونه په یو کنج کن ، و طاروا
او بیا به ټی همه ترتیب و هم نکول په بل کنج کن به ټی همنسی ترتیبات روغول .
دانگر د حرکات ، او لوبي چه د (حمد) له اوری لبدل کیدلی د خوشحالی ، او
نتا طنبی ، او آثار و .

گو یا چه (حمد) خوار دنی ز باتی خوشحالی ، او نشا ط به مقابل کن مفلوب شوی و
او د ډنه د تحمل حافت ټی نه در او د .

هو که خوشبختی هم لکه بد بختی له اندازی ځنۍ تیره شی دز حمت او
در بری مو جب گرzi ، او له همدی جهته و ائی چه په هرشی کن اندازه
ساتن او میانه روی خور اښه ده .

په دنی و خت کن (حمد) داسی یو دوست ، او بارته امود چه د خیل زمه ددی خوشحالی
اندازه ورته ووائی ، او خیل همه مو هو ، خیکان چه خو مو ده یخوا جتنې تی ورته پېښ
شوی و ، او اوس همه خیکان په دنی خوشحالی سره بدل شوی دنی ورته بشکاره کړی .

دا یو طبیعی امر دنی چه انسانان د خوشحالی او د خیگان

په خت کن غرادي چه له نور و سره کښیمنی ، او پاخی ، او خبری ، او

اتری سره و کوی او یو او بل سره و گذبی، او خپل نعم سپک
او خوشحالی په هغه سره زیاته کدی. گویا په نعم او بنادی کښ دخلقو
ناسته او ولاړه په همدی فلسفه باندی بناده.

و مو و بل چه (حمد) غوبته چه ددی خوشحالی خپل مرا تب چا تهور بشکاره کېږي مګر
افوس چه نن په کور کښ هیڅوک نه او (حیله) هم خپل پلا رکړه تملی وه اودا یواخی توں
او دی خوشحالی به (حمد) باندی زبنت زیات اثر غور ځولی و، او هیڅ نه پو هیده چه خدو کېږي
او پختل ځای به آراء نه کینا سنه، او دایرو یانو یه تانی به دی خوا، او هنی خوا گزینده، دیوال
سره نه پغ دز بدده، او د ډون په دین به پړاخ لویده، او یه خیا یانو باندی به ئی سر کمندی
و هملی، او دو یو په خانه کو به ئی تا او نه خوړل، او خپل شانز سره پر ته پر ته غزینده، او
په او جتنه سره به کت کت خندیده.

همسایکان چه د (مجبد) د مسافری خنځه خپر نه، او یو هیده چه (حیله) او (حمد)
به کور کښ دی. اول دا خبری، او خندانه چند ان منو چه نه و، ذو هر ګله چه سور ما تور
زیات شو کرد سره په بادو باندی غونه شوی وئی ابدل چه په کور کښ پر ته له (حمد) بل
هیڅوک نه شه، او (حمد) هم یېټپاو پر تو خبر و کښ دا سی تود راغلی دی چه آسمان، او ځکه
نه پېښۍ، او هیچه، ټکی یا هم نشيته.

دو له همدايی چهله و چه دو روندا د (مجبد) له را تکه سجده، کرد و همسایکانو در
و ویل چه په بلانو ورڅه چه نه ته، او نه د کړه په کور کښ وه (حمد) ایونی شوی
آبا په زېټپا سره (حمد) به همه ورڅه ایونی شوی له دو،

دیار اسم توک

(جید) رنځورشو، اویه بستر کښ و لویده (حبیب) به دده خدمت کاوه، دوابه‌ئی ورکوله، اویار یزانه به‌ئی ورنه یخوله . مگر له ده سره به نزدی نه کښاسته، او وروسته له کښودو ددواء، اویار یزانی خخه به سدلasse بیرته تله، او لیاره ددى چه ناید رنځور به کورکښ یواخی وي، نوبوی بنځی ته‌ئی له همسایگانوځنی دده دخدمت، او با خبری پاره بلنه وکړله، او شانی چه ددی بلني يه نسبت به بل کوم مقصد هم ددى تر نظر لاندی و .

یه هر صورت سره وروسته له راتلوده‌نې بنځی خخه دوي به کورکښ سره یوالخی نه وو .
شی او ورځی تیریدل او وروورو (جید) هم معن یه روغنا کښود، اویه عین همدی ورځوکښ چه (جید) لېخه نه شوی و (مجید) هم له خپل سفر خخه بیرته ورسیدو .
او س نوکارونه لکه یخوا غوندی بیاحاری شوی، او ددوی ناستی او ولادی هم هه
عادی صورت ونیلو .

امتحان شروع شو (جید) دورخی له خنی بھرته درومی، خوک نه بو هیده چه دهی
چبرته نه؟ اویه خه کار باندی بخت دی؟

(مجید) خیال کاوه چه دده وروریه امتحان ورکو لو سره مشغۇن دی، او شانی
چه همداسی به هم ود، و به ګورو . ولی چه داضېه و روسته لدبنه خرګند یزی، او دشپی او دوزخی
به تیریدو سرد به ګرددشیان پېکاره او ده او کارو اه خنی لخنی به برده اړی شي .
ورو ورودېنی مېنی دېران دوره پایتہ ورسیده، یعنی هفه مد و مبنی هېجانت او شور ماشور
او تلوسه ورکه شو له .

هه؟ او ردبلید و په شروع کښ له نور واو ګو سره ګه او تباردېکاري . په هره اندازه سره
چه دهه لوګکی ګهیزی، او رهخ به دنائی زدی او تو دبنته ګی زیاتیزی . همدارازی دمینی لمبه هم

بهر و بینی در لحون کنی مر موزه او دبه وی ، او کی او تبار دئی ریا ته وی . دشی اودور لخی به تبرید و سره دهنه هیجان او شور ماشور لبزیزی مگر قوت او زور لئی پیرزیاتیزی ، او به دی وخت کن خوار مین بخیل زندگی کن د داسی یو سخت درد احساس کو تی جه دارم د جچلو په شان لرز و وزن کی او درد بشو نکی وی . غواصی چه چیغی ووهی مگر نفس ئی کوناهی کوی . او وائی چه خبر کمال خبری اومخ په چول او بیان کنیدی ، مگر جرأت ورته پاتی نه وی . په یوی بلی لمبی کن دده گر وجود سوزی ، او دنه په زمه کنی د سکر و تو سورانگار بلزی تعجب لایه دی کن دی چه دی لاغواصی چه په همد غو لمبی کن د سوزی او دهنه زمه د به همدی سکر و تو ناندی وریتیزی . او نه غواصی چه یو ساعت داسوی او دانگلیف اهنه خخه اری شی . او که وغواصی هم اسکان ئی نشته چه وریتی همه لمبه او انگار ورک شی .

دی یتی مبنی خیله دادوره هم بانی آه رسواه او به دی دوره کنی هم (حمد) او هم (حیله) دوازده سرد سر زیدن او یو آه بی ختنی اری به سرد ایک ربانی کنیدن مکن شیزه ائی ده بوریه یواو .

دور لخی اه نخی به (حمد) آه کوره بپرته و تلو . دشی اه نخی به هم پیر نا و خنه کو ز ته زانداو او کله کده به ئی شی شی هم بپر تبرولی ، او به بله شی به ئی چه ور ور پسته ور لخی کو له چه هلکه پر ون شیه ولی کور ته ذوی راخانی ؟ نجیر ته وی ؟ هنده سه دلاس داره خواب کن ور ته وی جه دخیار او مکتبی ملکری به کور کنی به علمی خبر و او اترو سه دشقو ل و . (مجید) دندز اصولی خواب بمقابل کنی همچ نه شو ویلی ولی چه دامنه عن آه بز دی وه ، او کرد صالحان ؟ داسی فرصت کنی همدا عادت اری چه یو بل سره بینی او بده شی او فنی خبر و کب سر دانسه ذوی او دامنه عن مقدمات سره تو اوی .

مکر دله دا خبره تحقیق طلب وه چه آیا (حمد) پخیل ذی خواب کن ربتون نکی دی ؟ آیا هنه به رستیما سره دعلمی خبر و ایار دشی هر پانی بهزی ؟ دا خبره ورو سه شکار بیزی .

هر گله چه دمین اری والی ، او دعاشق فراق ، دمینی لمبه زیاتوی ، او دعاشق سکر و تی
لا تازه کوی ، تو د (حیله) هم دعاشق درد او دمینی سوی به دی ورخو کش چه (حید) سره
لر کتنه ، او دیر لز بھنی له هن سره ملافات کاوه ، زیاتیده . مگر سره له دی دردا و سوی
نیست . پخواته به ظاهر کش لز آرامه بشکاریده .

زمونز به دی داستان کش به یوه خبره باندی لاتراوسه یوری تیاره برته ده ، نوبنا ئی
جه دلتنه به هنگه باندی لزخه لذنا واچوو . ولی چه تاسوهم خواه خواه دی نقطی ته متوجه یاست
او تراوسه یوری خدايزده چه خوخلی به دتاسو به زمه کش داخجه تیره شو یوی ؟
آ یا (حیله) تاشقنه نه و و ؟

ولی (حیله) هم مینه شوی وه ! او دعاشق به سکر و تو باندی کپریده !

کو دیر به ! (حیله) ولی دخیل دمین توب علامی به بشکار ولی ؟ . . .

تره تیکی همدادی چه اوس ئی موئنلز خه رو بشانه و و .

(حیله) ورو سه اندی خنجه چه دخیلو احسانتو به مقابله کش مغلو به شوه ، او غوبنتل ئی
حد دخیلی مینی او دعاشق علامی (حید) ته بشکاره کپری ، فقط د همدی خبری ایاره د خیل
دعاشق اه بشکاره او خنی ستنه کپریده ، چه دا یوه بیده چه (حید) هم په همدی درد باندی
آ خننه دی و بهتره همداده چه د و مینی افدام او میلان دهنه له او ری شروع شی ، ترخوچه
دماعزت او احترام زهنه به زمه کش زبات وی . مگر د (حیله) دا انتظار ترا او سه
یوری ب نیزه بی تاجی یاتی دی او (حید) سره اه ذنی چه ددی دعاشق دا ور
یه امبو بنس سوز بدد ، مگر یه دی فکر نیزه ئی سهلا تراوسه یوری هیچ افدام نه دی
کپری ، چه د خیل دهن توب اظهار (حیله) ته و کپری . همدارازی (حیله) هم خوخلی
دمین توب لز تاپر لاندی راغلی عزم او قسم او نیزه گی کاوه چه دخیل دزمه خبره (حید)
ته ور بشکاره کپری مگر د اصافت غرور ، او دزرا کت بعور ، او د اوینی او د معتو قیت دستور دی
نه اسزه نه و و و جه به دی اظهار کش اول بلادا زغدو کپری .

بندخه یو عجیبه مخلوق دی . که ئى لە دیرى مىنى سا ، تىرىستۇنى پورى

ھەم رسیدلى وي ، بىا ھەم لە خپل غرورا و تکبر خىنى لاس اھ آخلى .

خان كىندن بە كوي ، مگر نەغوارى چەددى دلو يىنى پە تادا و كېن

كۆم درز ولو يىزى . پخپلۇپېنۋە قېرى لەدته روانيزى ، مگر لە خپلى

خود پىسىدى خىنى لاس نە آخلى . او تال غوارى چە دخپل بناشت او جەمال

پە پىنگە سرد ؛ گىرد جەنان و پىرى او گىر دخلاق خپل خاتى مسخر

او تابعدار و گۈزۈ .

ھو ! د بەخۇ پە لاس كېن پىر تە لە غرورا و تکبر او خود پىسىدى خىخە

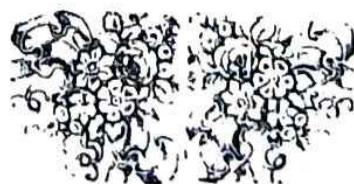
بىلە كۆمە مۇئىرە و سالە نىشىتە دە او خولك بە وي چە د بەخۇ دغرورە د آسماڭ

پە مقابىل كېش پە خاور و باندى ناست نە وي او د بەخۇ د تکبر

او مغورو دى پە مقابىل كېن بە تو اضع او عاجزى نە كوي ؟ ...

(حیبیه) سره اهدی چهد (حبد) دمبنی یه سکر و تو باندی تبلده، مگر یه دی خبره باندی به دیره زیاته خوشحالیده، او خورا زیات حظ، او نشاط و رته پیښیده چه (حبد) هم ددی دعشق یه اعبوکن کریده، از هر لعلی به تی چه بلده چه (حبد) خوار ددی دمبنی یه اور کنن سوزی، اوددی یه عشق کنن بالکل با فرار دی دیره به خوبنیده، او خبل خان به خورا اوی، او دیر بنکلی و رته بنکاریده او قصد به تی کاوه چه یخیلی استفنا، او بی یروا تی کنن باید چه کلکه، او تینگه وی. تر خو چه (حبد) دخیل دعشق، او دمینی افرار یا اظهار، او عرض ددی دجمال، او بنائیت به در بار کنن و آری، او دائی یه خورا ناز، او نیاز، او لوینی، او تکبر، او غرور سره واوری، نوآیا ولی (حبد) دا خبل عرض دی ته نه کاوه؟... ددی خبری علت مویخوا لدی یعنی خو خلی بلکلی دی !.

یه همدی صورت سره غوتی دوی میاشتی تبری شوی مگر داینه منه بنکاره نشوه .
هو! تر همه یوری چه (حیبیه) د (حبد) له منی یعنی خبره نه وه پهله و سبله او بہانه سره چه و
نه تی دخان یه لوری متوجه کرو، او هر کله چه یوه شوه چه (حبد) هم د (حیبیه) دعشق یه اور کنن
سوزی، نواوس ورخنی لری گرزی، او غواصی چه دی وریسی و لعلی، او وریسی و گرزی .
آیا پهدي و سبله سره امکان لری چه (حبد) به (حیبیه) پسی منهی و وهی؟ آیادی زغردکولی شی
چه دخیل دزده دید (حیبیه) ته خر گند کری؟... داخبره به وروسته لدی یعنی بنکاره مشی.

خور لسم توک

امتحانو فه ختمید و ته نزدی شول . (مجید) انتظار ار او زرتر زره امتحانو به باشی نه و رسیری . ولی چه دده دورور (مجید) دتحصیلات تو دوره به دی امتحان کننها میدد ، او هنده طی شهادت نامی به اخبتلو سره کامبا ییده .

(مجید) یغپل زمه کبن د (مجید) د سعادت ، او شه والی لزاره خورا اوئی اوئی نقشی حودولی ، او ویل به ئی چه او س به خو در لخی و رو سمه دده و ور لکه چه تراوسه بوری ، خیلو تعليماتو کبن اول لمبر خوت په دی امتحان کبن به بیاهم اول لمبرشی ، او د دا کېرى عالی الاعلى شهادت نامه به واخلى او يوه او يه دواخانه به رونغوي ، او يه هغى شفا خانى کبن به در نغورا او د حاجت نمذانو علاجونه شروع کاندى ، او د هغى دحق المعاشى لخنى به د مرە گىه ترلاسە كۈنى جه زد بىر موده کبن نه بىر لخى دخیل او د هنە دکور دضر ررباتو نوافض پوره كىرىشم ، بىك د (مجید) دوازد او د کور سر رىشم بىچىي يواصولى دول سرد و كولى شم .

(مجید) ته ددى خېرى لەتسو دخخە زياته خو شحال او ناشاط يېبىدە ، او يه وار وار شکر و نه بىئى ايستل جه خدا يە ! زە دستاددى مەربانى او ااطاف لخنى دير خوشحال او تىركىدار بىم جه زما هفه بىدحال او بىدھه ورخ دى بىه دابىھ ساعت باندى بىلە كېرلە ، او د اسى باوفا بۇ تابعه ارە او بىائىستە بىنخە دى راته بېخېلى دە ، او د اسى قابل او هوبىيار ، او باوفا ، او تابعه ار وروردى راته مەرتەت كىرى دى ، او يه سر دەنە ماند دەم او يى عزت ، او منصب او رتبە ، او معاش كرامت كېيدى ، او د مرە مەربانى ، او لاحف دى را باندى كېيدى چە او س زە لە هەرشى لخنى يېم بىم ، او د کور ، او د بەرگىر دكار و نە مى بى زە بورى دى .

د امتحان شېرى ، او در لخى يە هەندى دول سره پاي ته ورسىدى ، او (مجید) بە تىل دخېز دورى د راتلۇ ذىكى سعادت په فىڭر ، او چىرت كبن و خو خلى د سرا يو ، او د کو ئە بىلە د

لیاره ولازتر خو چه یوه بنه مانی د (حمید) د شفا خانی لیاره غوره کری جه (حمید)
وروسته اه اخیستلو د خیلی شها د تنا می لخنی هلتے کار و کری .

همدا و چه یس اه دیری بلبتنی خنخه گی دنبار به مرکر کبن یوه اعلی ، او بناسته مانی به
دیر و یسو با ندی دخیل دا کتیر ورور (حمید) د مصب یا شفا خانی لیاره یه کر اسر .
وا خبته ، او د هنی مگر د ابتدائی مقدمات ئی د (حمید) به اتفاق سره برابر کر لو ، او نل
به (حمید) سره ددی نوی شفا خانی درا تلونکی رونق ، اور واچ په نسبت خبری ، او انری کولی .
او س نو ددی نوی شفا خانی گرد او زم ، او ضروریات ، او ذخائر سره تول شوی
دی ، او فقط د همدى خبری انتظار باسی چه د (حمید) شها د تنا مه وروسته له لاس لیک
خنخه ده ته ورسینزی ، او خیل مخان دنبار دنور و دا کتیرا نو یه جر گه کبن داخار کری ، او
یه علاج کو لو ، او دوا ور کو لو با ندی پبل و کری .

دا یو ار ما ند ، او آ رزو وه چه (مجید) خوار به تل کو له معلوم نه وه چه آ یا
(مجید) به خیل دی آ رزو باندی کامیابیزی ؟ او که نه ؟ وروسته به بیکاریزی چه خه بیسینزی .
دستز کال سالا نه امتحانا تو نتیجي نه یوا لخی د معارف دوزارت به محله کبن
بلکه په مگر دور و زنا مو کبن نشر ، او خپری شولی ، او سمه له معمول سره د کامیابو طالبانو
هویت ، او معرفی سره د عکس و دھفو چاپ شول . مگر (مجید) د اخبار و ددی برخی
دلوستلو په باره کبن نخانه تکلیف ورنکر و ، ولی چه یوه هیده چه ورور بهئی تل اوں لمبر و او س
که دیر نا کام هم پاتی وی نو هر و مر و بهئی دوهم ، او دریم لمبر خودی وی .

یه دی یور مخو کبن دا خبره د تعجب او د حیر اتیا لخای وه چه (حمید) او س هم لکه پخوانی
وریخو غوندی تل خپه او برشان گرزی ، به یه کور او نه بھر چاسره اختلاط او خبری کوی ، تل
دهنه له ستر گو لخنی او بنشکی بہیزی ، او ستر گکی گی تکی سری برینشی ، هر گری او هر ساعت سادره
او سبلی باسی ، او د خیلی خونی به کنج کبن به یوه ژور فکر کبن همیشه پر ووت وی . که کوم محلی له

کوزه بهرته هم تجی نوله خیلو ملگر یو او مکتبی رفیقانو سره هیچ نه گرزی چدنن او صابه دی
او هفوی ددی بارله لو یو دا کترانو تجی حساییزی .

نوهر کله چه امتحان یای ته رسبدی و نواوس د (مجید) دخیگان علت خشی و ؟.. اود ددا
یو تجی توب او پریشانی خه سبب لری ؟ . . .

داسوالونه بتل (مجید) له خیل مخان خخه کول، تردی چه دده به فکر کبن داخبره تېنگه
شو له چهد (مجید) داو سنی خیگان علت بهم داوی چهیدی ورو ستی امتحان کبن، دی عالی
الا عالی یا اول لمبر دا کتر نه دی وتلی او دخپلو نور و کا میابو ملگر یو تجی شرمیزی چولی
له هفوی خخه داخلای چپ له پغوانخنی چه تل به اول لمبر او عالی الاعلى خوت ده هم یا پنځم لمبر و تای دی.
له محمدی جهه (مجید) دروز نامو کتلوته متوجه شوچه و گوری چه (مجید) خو و لمبره امتحان
کن، ختلی دی؟ چه دو سره خیه او دلگیر بشکاری .

مگر همه اخبار و نه چه امتحان یانیجی به کبن بنکلی وی دده پهلاس (ددی لیاره چه ده فوی
د نشر تجی خو و رنجی وتلی وی) نه ورتله، نو ناچاره شوی دیوا اخبار اداری ته لاد او دهه دکلکسیون
شعیه ورنسو تلی دا اخبار و ګډو ټه یه خیل منځ کبن کېښدله او دامتحان له شروع خخه ئی تر باهه
بوری گرد اخبار و نه په دیر دقت سره له خیل نظره تبر کړل تردی چه خپل مقصود ئی یا مونده
او به لوستلوئی پیل و کړ لو .

اول نوم ئی وکتو او دوهم او د ریم او څلورم او پنځم ئی په دیر دقت سره
ولوستلو . او خورا زیات متعجب او حیران شو چه د (مجید) نوم ئی و نه بد، تردی چه
لسم نوم ئی هم وکتو او خورا زیات پریشان شوچه دده دور ور نوم هیچ به کبن نه برښدنه
نوئی یا لاه سره هفه نامنوسن واوست، ییانی هیچ شی نه موندلو .. در یم محلی ئی؟
خورا دفت او اهتمام سره گرد نو مو نه سره ددوی د پلر و نو نو مو نه
او مسکنونه او یو ندنه ولوستلو . مگر یا ئی هم کومه منته نتجه ور تجی وانه خستله .

(مجید) زده سمد لاسه به غر ځنګ باندی یل وکو او ، او زیاته بریشانی او اضطراب ور ته یین شو ، او ځکه او آسمان ورباندی گرد و خر خیدل ، اورنا ورخ و رباندی ته تiarه شو له او هیچ نه بوهیده چه ارس خه و کپی .
نو از شیه ئی مدار وکو او او یا ئی فکر تول کپی دکامیاب طالبانو دنومو نو یه او ستوئی
بیا سروع وکو له .

نومونه ئی یو یو له خپل نظره تبر کړی ، او دهه نامه له لو ستوئخنی وروسته به ئی خوټا نبی
مدار کو او او چرت به ئی واهه نه چه لیکو تکی یا نقان کو وکی یا دجهایخانی مرتبه روزنامه
صحح په نومونوکښ خه تصرف یا غاصی کړي ، وی .

مگر سره اه دی رازی دقت او تفکر کولو یاهم پختل اصی مقصد باندی و نه ر سید .
او دا خبار یه دی من کښ چه دفارغ التحصیل طالبانو نومونه لیکمی شوی وونه ئی د (مجید)
ارنه ئی د (مجید) په وزن او قبافی سره برابر کوم با نوم مبنده کړو چه ووائی چه دا نوم
دهند یه خی سهوا باشنهه لیکلی شوی دی ،

یه ئی دهه روزنامه یوری سفعی او نوری شماری شه ه لانلی مکرو یه هڅ ځنۍ کښ ئی له
دقیق یه ډول ، او نه دتهه بل په عنوان سره دخیل وروری نسبت کوهه سایعه یا کوهه کربنه ولیده .
نوئی خپله کونه پنجی خولی کښ ترڅاهنس لاندی نیړلی خپل شان سره ئی دیله جه
قدمه او داخه تو قه شوه ، «

در روزنامه اه اداری خڅه لکه یونشه ئی سپری چه ملکه او آسمان ورباندی خر خیدل او د
تللو یه وخت کښ به ئی کنګس خود او وروت ، او برادر ډبی فاکولتی یه اوری راهی شو .
یه دی ورڅ کښ هلهه هیڅوک نهه ، ولی چه د کلنی امتحانو د خمیده نه نسبت یه فاکولته
کښ تعصل او ګرد طالبان او استاذان او مستخدمهين رخته وو . یواخی یو تن پیاده د
نوکری والا یه دو هلهه په پېړه ئندی ولاډو .

(مجید) دفا کولای په سه کښ درېدلی همه پیاده سره په خبر رو شواود (مجید) دحال
او احوال پوښته ئی ورڅنۍ وکو له . مکر هنه پیاده خوار له دی فصوڅنۍ هېڅ خبر نه و ، بلکه اه سرد ئی
له (مجید) سره خه پیزند ګلی هم نه در او داه .

وروسته له دی لخنی چه (مجید) د (مجید) نبی او علامی دهه وزینکاره کری دقداوفا من او کالبر او دستگ صفت ئی ورتده و کولو، نوباده و خندل او وئی ویل چه، بس بس وئی بیزند و تدهنه هملکی شی چه ادیبوی مباشتی را پسی مكتب ته نهار امی، او نور هملکان وائی چه همه باد ساره شویدی .
د بیاده دی لنی گنی، او ساده خبری به (مجید) باندی یوسخت اثر واچاده چه
لکه ماز له خیل ئخان خخه تاوشوی، او داسی بکار بیده چه پاهه باندی یوسخت تندر لويدلی وی (مجید) له خیل واک لخنی وتلى سعدلا سه ئی به همه بیاده باندی يرڅل و کولو، او غوبه ئی چه له ستونی خخه ئی نبولی ئخای په ئخای ئی خپه کری، او ساده ئی وباسی، مگر همه خوار بیاده (چه هیش گناه ئی آه ووه، او فقط یوه همه رښتیا خبره ئی کری ووه، جه تل بهئی له طابانو لخنی او رسیدله) زر یه تبته شوی، او ره کومه سوده کبس نتوتلى ور لخنی یېت شو.
دی کمبخت بیاده یرته لدی خخه چه رښتیا ئی ویلی و بله ئی هیش یوه گناه نه لر له، او دا رښتیا خبر دد (مجید) بدمائش بده ولکیده، او اوس غواصی چه دخیل د گناه گار ورور فس له دی خوار بیاده خخه اختتی ددنی مثل مصدق ئخان و گرز ونی چه زور ئی یه غوا نهار سی نو کسته به ئی وھی .

که رښتیا و یل شی رښتیا و یل یه چیر و ئخایو کبس انسا نانو ته نخسان پینبوی دحدیث شریف مضمون دی چه :

(حق او رښتیا و یل خورا تر خه، او او دیدل ئی په ناد اذانو باندی
چېر سخت دی مګر پو هان ئی زغملي شی).

نو له دی جهته موئز ویلی شو چه دا بیاده گرم دی، او باید دی چه (مجید) ئی له ستونی خخه ونی، او په دخ منی ئی دوھی چهولی ئی له رونه وونکی دروغو لخنی من آدولی «جنگ آچو ونکی رښتیا» لی دیای دی، او حال دادی چه، یواجی دشرق لوی مصلح او نابغه حضرت ولنامصلح الدین شیخ «سعدي» بلکه گردو یوهانو ویلی دی :

(له جنگ آچوونکی ربنتیا لحنی، روغه وونکی او جولد
را اوستونکی دروغ په خپتو خایو کنس به دی).

مگر یه حقیقت سره دایاده باید ملامت، او گرم و نه باله شی.

ولی چه دی کوم وزیر بارگس یادخوار مصاحب نه و چه داسی فلسفه باندی پودوی، بلکه
دی یو خوار، او تاجز، او نایود، او عادی، او معولی سری و چه یه اخلاقی مصالحه، او معا سدو
باندی چندانی نه پوهیده، او دعوام الناو به دول بهائی تورتی او صافی خبری کولی، او بخیل
دی وینا سره ئی چه د (مجید) دهیرا صرار، او تفصی خشاغی و روسه و کوله، بل ئی هیچ یو مدعا
او مطلب نه در لوده، بغیر له دی خخه چه یه واقعی حال احوال باندی (مجید) پیوهوی. ولی چه هنه
خوار د (مجید) یه نسبت همد و مره پوهیده چه له یوی میاشی رائیسی ئی یه مکتب کنس نه ولبدی، او
دهنه ملگر یو بهویل چه د (مجید) خوار بادسازه شوی دی «

مگر (مجید) ددی واقعی، او حقیقی خبری یه اورید او سره دومره زیات یه فهر شویدی چه
که به دی ییاده باندی ئی لاس برشی نو گبیله بهائی و شلوی. ولی دهیر شکر لخای دی چه هنه و خت
هنه ییاده ورخنی و تبتدیده، او لخان ئی تری تم که او.

(مجید) و روسه له دی خخه چه ییاده ئی بیانه مونده، به دهیر فهر، او غصه سره له مکتبه بهر ته
و ووت، ملکه او آسمان و رباندی له خیگانه گرزیدل، او دنیا نه پوالحی و رباندی تنگه بلکه ته تیاره

هم شوی وو.

دمکتب یه دروازه کنس ئی لرخه دیل، او معطلی و کوله، او چرت بهائی واھچه زه به خدای
وهلي (مجید) چبری پیدا کرم چه دده دمکتب دنه ورتگه علت ورخنی و پیوندم چه دی ولی له یوی
میاشتی رائیسی مکتب نهنه دی تللی؟ او پهدي مهمن، او عالی امتحان کنس چه دده، او ز ما به حق کنس
د محکت تیزه یاد کمبا نسخه وه ولی نه دی شامله شوی؟

ورسته له همه بلا اراده روان شو، او خو ساعته لا لهانده. او کرها نده، او پر بشانه به
کو خو، او بازار و کبس با گلا نو او لیو نبا نو غوندی گرزیده، او یه دی فکر کنس به وجه

(حمید) بیدا، او يابه داسی داسی پښتني ورځنۍ کو د.

له دی ګر زید و ځنۍ ئې برته له ستو ماي خنځه بهله کو مه شیجه یه لاس
ورده غله، او یه یاکې سټوی سټو ماانه کورته ولاه.

ړه کورکښ یوالحي (حبيه) ده اړه په پختلی پخته ود، او د (حميد) هم هلتنه خپته او نه
نهښکار یده (مجید) د (حميد) د کوردا تو لو خنځه وروسته بني له کو مه معصلی، او د یاځنۍ
سمد لاسه له انګړه دده دیادا تو لو یه فسند بھرته زووت، او یه زمه کښ ئې دا خبره
ټېنګه، ګوړ چه هر و مر و بايد. زه (حميد) بیدا کړید، او دا خپه ور سره سېنه ټېنګه
او س دو بشائی چه مو نېړهم له (مجید) خوار سره مر سنه و نړوا، او د (حميد)
لېز خپه یته او نه (که مکنه وي) ورته بیدا ګړو چه دئ خدای دهلي او رسول شرمونی
چېرته تلى دی؟ او یه کو ہ کارکښ پشت دی؟ چه هېڅ یته ئې نهښکاري؟ . . .

(حمید) یډه دهی ورڅه صبائی گويه له خيلی خوبی خنځه تلى دی، او مغلو، نه دنی
چېرته تلى دی؟ او رته ګوی؟ او یه کو ډه جرته کېږي ګوړه، ګړنډ ووب تلى دی؟ ...
د (مجید) او س لېز خد فکر په ځنځه شوی دی، مکړ خوار سنه، او سټو ماان دهی
او ورد درو یه ګوځو، او بازار د کښ یا پتنه ګوی، او چېپ له پخواخنه چه چوب او چېرته
په تلوا، او س له هر چا خنځه د (حميد) پښتني ګوی، او دده بد و ستانو، او رفينا نویسي

ګرځی کله هفوی ځنځي دده داستو ګنني ځای تهاته معاو، ګړي شي،

(مجید) چه هر چا خنځه د (حميد) پښتنه ګواه، هنده به خيلی دې خبری اړه پار کو او،

ده د کلاس دوه درې تنه طاابانو سره ټې هم چه ملاقافت و سکولو هفوی له (حميد)

شای خبری و بشاكري وئي و یلوچه:

د وېز له یوې میاستی رائیسي د (آډ) یه یته مااندی، خپه یوچه چېری دی؟

لکن ځنځي هملکان یائی چه هنډ لاپانده او کړه هانده او پر بشاه، دی خوا او هنډه

خوا ګردې او چاسره هېڅ خبری او اتری هم ذه کوی او داسی بر بشن لکه چه چرس ئې

خواکولی یوې یائی شراب خودلی وئي یا ئې، « جهاباندی زمه یالمودي وئي یا . . . »

یوتن بال مکتبې طاب العلم وویل:

۷۷

« مویز له یوی میاشتو باخلو بستوشورالبی (حد) سره هیچه دی بدل سپر کال هنجه یه کلني امتحان کبس هه حاضرنه شو، او که دی بدی امتحان کبس شر یک شوی دی دهنه تعلیمات جه لور اوعالی و، او فکر او عقل ئی هم هـک و، هر و مر و به دعالی الاعلى شهادتname به اختلو سره کامباب شوی و . »

مگرداچه هنجه له امتحان خخه مخ آرمولی دی. نوکه لیونی شوی هم نه وی، مو نیزاوتا سرد باید یه هنجه باندی یه لیونی حکم و کدو. ولی چه دده دا حرکت هنجه چاته پاتی کیبزی چه غنم و کری، او به میاشتی خدمت ئی و کدی، او وئی ریبی او در مند ئی کدی او بیاپه یونیلی باند و اور و رته کری.

پنهانه ام توک

(حد) داسی فسد او بیت کری وجه خپل لحن میادی او، انجار و کری او خپل رده دداسی سختی بیشی نخنی (چه یو خوا ددنی او دآ خرت رسواکی او بیمان، او له بلی خوا دعشق او دخت غلبه او فوران دی) خلاص کاندی.

ندنی معدوم چه دا بید فله اه زده و خنده (حد) به داغر و کبس او بدلی دی، بخوا ادینه هـکمه داسی جهی هـکروه دده، زده کبس هـ رانه، فقط هـد او، شـ کـیـشـ جـهـ اـهـکـورـدـ وـ وـنـ، اـخـابـهـ دـاـبـدـ فـکـرـ اوـ جـهـ خـبـالـ دـدـهـ یـهـ سـرـ کـبـسـ لـحـایـ وـنـزوـ اوـ هـرـ دـگـرـیـ اوـ هـرـ ساعـتـ دـاـمـلـعـونـ اوـ شـوـمـ تـدـورـ دـدـهـ بـهـ زـدـهـ کـبـسـ تـیـگـبـدـهـ اوـ عـزـمـ اوـ تصـبـمـ ئـیـ دـحـیـلـ لـحـانـ دـوـرـ اوـ لـارـهـ کـلـهـ وـسوـهـ هـوـ اـجـنـوـبـیـ تـعـلـیـمـ اوـیـ تـرـیـتـهـ لـخـمـبـاـ وـتـهـ دـلـخـانـ وـرـوـ اوـ فـکـرـ اوـ دـاـنـهـارـ کـلـهـ وـسوـهـ

نَاشَارَه بِسَبَبِ زَرْيَ اُوْهَنْزَرِي كَبِيْهَهْتَان بِهَلَّاَيَ دَدِيَ بِهَدَهْ خَرَاب عَوَافَب او بَدَنِي تَبَعْجَيَه فَكَرِ
دَهْرِي او وَرَوْهَنْزَرِي بِهَدَاسِي بَوْشَه اَفَدَام سَرَه هَم دَهَنْزَرِي دَبَاهَا وَهَمْگَي عَقْبَي خَرَاب بِهَنْزَرِي، دَهَانَه
شَرْيَه هَذَه تَه اَوْدَام كَوَيِه .

دَخَان وَرَل او دَانْتَهَه سَبَب تَل دَنْفَسَ ضَعَف، او غَلَط تَعْلِيمَات، او نَاقَصَه
عَقِيدَه، او لَو سَقَل دَفَسَاد بِسَبَبِ نَكَو او خَرَاب او قَصَو، او چَهَتَه تَلْقَيْنَا تو، او
فَكَر و وَيِه .

جَهَد اَتَوْل سَرَه گَدَشَوَي دَرَّونَه وَن دَخَو سَبَبِ لَو غَرِيزَه (چَه بِه هَرِي و
ذَهِي رَوْحَه كَبِن شَتَه) ضَعَفَه گَرَزوَي . او وَرَو سَتَه لَدَي خَخَه بِي تَعْلِيمِ
او بِي تَرْبَيَه او سَسَت عَقِيدَه كَسَانَه تَه دَاسِي يَوْ جَنَون او لَيَو تَه بِ
پَيَدا كَيَزَي چَه دَهَغَه بِه اَثَر هَنْغَوَي خَيَل خَانَه وَرَنَي .

(حَمَد) هَم دَاسِي يَوْ لَبَنْتَه او جَنَون كَبِن يَر بِوتَه و . هَه دَعَشَق دَرَحَمَتَه او دَمِينَي
دَنْكَلَفَو بِه مَقَابِل كَبِن لَهَان ذَهَنْه سَهَمَه . او زَيَات اه دَه خَخَه گَي تَوَانَه وَجَه دَعَشَي بِه اَمْبَو
كَبِن دَهَنَه او دَمِينَي بِه سَكَر وَتَه بَانَه وَكَرِيزَي .

اه مَل او رَي مَيَقَن وَجَه د (حَسَبَه) يَه وَسَال بَانَه نَظَر و هَنَه موَانَه او مَحَنَه وَرَأ تَه جَه
وَلَه شَوَّلَه اَشَارَه كَرَي دَه، هَم بَرَي اَشَن موَنَدَه . مَلَكَه هَفَه بِخَيَه وَه خَوَسَه لَهْجَه دَاعَشَقَه
اَن دَه حَمَد بَورَي وَرَسَيْزَي جَه د اَنَّا بَت او اَسَلَه مَبَت لَهْمَد و دَه بَهَر سَي . او دَه
خَيَل لَهَان دَخَيل وَرَوْهَه مَيَن كَبِن او خَالَق او مَخَاوَق تَه مَفَضَح او رَسَوا او شَرَمِيدَه وَدِينَي .
برَهْمَيَه بَرَدَه دَافَكَر گَي هَم بِه دَهَاغَه كَبِن وَلَوْيَه وَجَه دَه بِه اَمْتَهَان كَبِن هَم شَامَل شَوَي

نه دی او دیر ممکن دی چه له دی اوری هم دخبل ورور په مخ کس گرم او سول و گزی .
دا گر د فکر و نه او متكلات دده به مخ کس و دريدل او په سردهه دی فکر زیات نکلبل ورته
پیش کرو چه نن یا صبا به زما بخوبه (حیه) خبر یزی چه زه په امتحان کس نه مله شوی نه بم
او دهنی معشووفی یه مخ کس به زمامش ورور ما نه زیادی او کنخلی کوی او تنده او تر و شه
به راته وائی .

دی به خیل ورورته چه لحواب ووانی ؟ ۰۰۰۰

دی وروسته له ده خخه چه په امتحان کس نا کام پانی دی . او دیو اوی داکتر به لحای
کس خوشی یو سودرباتی دی خرنگه به پیغمب (حیه) سره نخامخ کیدی شی ؟ ۰۰۰
دی همه گسی چه دعائی په درس کس نا کام او نیم گری پانی دی دطمی امتحان لخنی
هم بی برخی تویدی ، دابه ده چه ودری ، او وروسته لدینه زوندون ونکری ! ۰۰۰
دارازی فکر و نو چه مو نزلز خه اشاره ورته و کوله د (حمد) په ماغز و کس نه لحای نیولی و
او دده زده به ئی پخاوه او واه زو ندون خخه ئی مو دا وزده ئی ور لخنی تور کری و ، او
تینگ قصد نی کری و چه هرو مر و باید خیل لحان مه کا ندی . . . مگرنه پوهیده چه به کو مه
وسیله سره دی عمل ته افدام و کری ؟

دا خبره دنامل کولوا و سنجو او ودوه ، نوچکه هنه ددی خبری په اصراف او شاؤ خوا کس

فکر کو لو .

آخرته دا غوته هم خلا سه او دامشکن هم (حمید) ته حل شو . ولی چه هنه به هره ور خ یه
اخبار و کس راز راز انتخارونه او دخبل لحان دوز او احوال اوستاو ، او په عن زمان کس ئی
په طبات او دا کمیری کس هم تر دی اندا زی یوری مهارت در لود ، چه هر خوک و وزلی شی
او داسی ز هریات په فکر کس ور غلل ، چه دهفو دیوی بخر کی له خود او ، یادیو خا خکی له
خکلو خخه ، جت پیت سری مری .

دلنه ئی چه بنت او تصمیم دخبل لحان دوز او دیاره تینگ او وسیلی او صورت ئی همدنه
په فکر کس لحای نیولو ، نوز رگی خله کتابچه او قلم له خیل جیب خخه وویتل او داد خیل
زده خوبزه وونکی فصه ئی په یودر دنا که صورت سره د (حمید) د انتخار علت تر عنوان
لاندی و ایکلو .

ور وسته دلیکاو دری داستان خنده سمد لاسه دیرو دوا فروشی دکان ته تلمی دیروی
ساختگی نسخی به وسایه سره ای در وسته له ور کو اود شوپیسو لخنی یو خضر ذاک زهر و پیر و دل
او تاره عابنامه و پیر بد وضعیت او بدواحال (جهه هر خواک دعنهه اه لبد او لخنی دده په دی بد مقصد
او بست باشدی له ورا خیمه یوهیده) انگر کبس نزو تلو .

(جیمه) جه از خه دخیل میره له و ضعیته یوه شوی وه چه (حمدید) ای تویی او ور ته به
فیبر دی نوله دید و خته رائیسی پغیل محبو ب او معشو ق او مین (حمدید) پسی پخشد
اه او شکنی ئی له ستر گونخنی توئیدی او دده به انتظار کبس دیره غمجهنه ناسته وه .
محمد احمد (جیمه) نظر د (حمدید) به فد او فامت باشدی و او باده ، دمه ور بامدی رنما وزرائی

یه خند اهد او شوه دلکر سعد لاسه دا خوشحالی ئی . دایه خندهن باشدی بدله شوه
له جه دزی نسخوب ای مین (حمدید) رنگت دن شده دیرا از های ور که بیکاره شو او زلی ای .
جه (حمدید) ددیر دفت او د حیگان آهل ایه : نیکی زنگان اری ، اراکل یه عوش ار یخود شنی
دهی ، ایه ظری کبس داسی یه یشی لکه جه سائی خملی ونی ، یاده زی دی دی دی ور بامدی توئی شوی وی .
یوه ره کنه سه دعاشق او د معشو ق یه منج کبس داسی یو قوی او کلکه رابطه تل موجوده وی جه
یو دبل یه درد او خوب زباندی له ورا یوهیزی او یو دبل یه غم او آندیشنه کبس هر و مر و شریاک وی
(جیمه) هم اه خو ور خو لخنی په دی خوا (حمدید) خوندی غمجهنه وه او منحصوصا بیانن له حسپارائی
از هون خودمنه او خورا غمگینه ناسته وه ، او لدماز بینن شنی رائیسی بالکل ملکهها و آسمان ور بامدی
خر سیدل او گپی او ساعت د (حمدید) بناسته مشکلی میخ ، او نا وکپی پیر تو نه ، او صفا چهه زیره
او ختی غمی توری سترگی ، او تکی نوری غوری خنی ، او سه قدر او خوبزی خبری ، او متدا سب
حر گکای ، او عانی صفات ، او نه اخلاق ، او زیات بشرم او حیا ، او دیره تینگه مسلمانی او پیر هیز گاری
او ده او سه ف ددی به خرابه روگی کبس مگریدل ، او د سترگو ربو او یه قدر بدیم د (حمدید)
خیزه دنی نه سرگو حمه نه ونه ، او او سه د (حمدید) ددی خراب او با بر و صعبت داید او حجه
بالکل هکه پکه بانی ، او حجه دیرا شوی پریشانی ارسودا ئی له جده زیا ته شوه او د (حمدید)
گرد و حر کانو اد سکان تو ته جدد از دا او یه شانی بهئی کول خورا زیانه دقیقه بحره او د سترگی
د اورب یه آندازه بهئی هم هفه اه خیل و سترگو لخنی نه غور زاوه .

داول ما سخن و خت دی ، او (حمدید) یه خیلی خواه کبس د خراغ په منع سکنس ناست

یه یوزور چرت کبن دوب تللى دی . (حبیب) دهفی کر کی لخنی بھر چه دده تر خوا پرانیتلى وه
په نياره کبن دده یه پھره باندی ولازه وه لکه چه (حمید) له وضعیه بود شوی وه چه دی
کوم خراب فکر پختل زده کبن ارى ، او سنائی چه زه خان پری خبره کرمه .

(حمید) له هفی خپلی صراحی لخنی چه دده په میز باندی اینی وه گلاس کبن او به وا چولی
او در و سه اه هفه دور په او ری خبرشو چه خوک خوبه ده ته نه گوری .

هر کله ئى چه اضمیان پیدا شو چه هیدخوک ده ته نه گوری ، او ده هیچا ده ته یام نه دی .
نو یوه یومی سین سفوف ئى له خپل جبیه وویستلو ، او زرئی په گلاس کبن تشن کړ او .

پیائی خبله کتا بچه له جبیه وویستله ، او خونوری کربنی ئى ور باندی و لیکلی ، او هفه ئى
پرانیتلى دخراوغ تر خوا ئى به میز باندی کښو دله پیائی نور کاغذ ونه هم له خپل جبیه وویستلو
لخنی ئى پېرنې به جیب ، او لخنی ئى خبری کړل . پیائی اه ناما بدی لخنی ده که یوه کتنه خلاو
کتابو ، او سبابو ، او خونی ته وکو اه ، او بیانی دریشم له

له خپل خان سره وویل چه راشه اه ورایو آخری دیدن له (حبیب)
او او بو سره وکړه ورور خومی په کور کبن نشته چه دهه لا سو نه می هم مچی کړی وی
نو وروسته له هفه خخه دا دمر ګی کنندول په سرنکور کړه ، او خان له دی ډک دو سوسی
جهان خخه آرام کړه .

(حمید) د خورانا اميدی ، او مأیوسی په وضعیت له خبله کوره بھر به وووت ، او غوبته ئى
چه اول له آسمان ، او سپو زمی ، او ستور یو ، او د با غچی له ګلانو ، او د هوض له
او بو سره خدای یاما نی ، او د داع وکوی ، او په آخر کبن به له ور ا (حبیب) و پیش
وروسته له هفه ب دز هر و پیا له په سرآمد وی .

(حمید) دانګر په با غچه کبن د هوض تر خوا ولاد سپو زمی ، او ستور یو ته گی په یو
عجیب حسرت ، او ناما بدی سره کتل ، او د دنبا نزی وذ می په ئى پختل سو ګمو کشکولی
او دزوندون خوند ، اه مزی ته پیش فکر کواوه ، او د مر ګک سخت ساعت ، او تکلیف لخنی ویریده .
کله به گی ویل چه له دهی فیکر خخه تبرشه ! او دزوندون نعمت غنیمت وبو له !!!
پیا په ئى چه د عشق تکلیف ، او رسوا ئی ته کتل ، او د امتحان ناکامی ، او ملا متی په ئى
چه اید له تو بغیر له دی خخه چه خاوره گی پر ده شی بل گی هیچ یوه چاره نه تر ستر ګو کید له

بەدی تر دد ، او تند بذب کېن (حمید) بنا ئىستە خود قېقى دوب تلى و ، او هېچ ئى وۇھ لىدە چە (حبىبە) لە ورا دەھە لە ھەفو گردو حر كا تو ئىنى چى يە كوركېن ئى كۈل خېرە شو بىدە ، او يە مجرى دېپەر و تلۇ دەھە خەنە لە كۆرە ھەسەنە لاسە يە كوركېن ھەو تلى ، او « د (حمید) دا نەتھار علت » ئى او سەتلى ، او دزھە كەنە ول ئى لىدىلى او هەفە ئى يە سر آد ولى دى !!!
ئا خايە ئى د (حبىبە) كېر يىكە تر غۇزە شوھ چە وائى :

زە د جا رى شە حمیدە ! زە ھەم د ستا سو يە درد كېن آخىن يەم . دادى چە د ستاسو د يە اكتىرى دا اولە نىخە زە ھەممىي استۇما لو م . ھەلە زەر شە راشە زە ماد ستر . گو تو رە دا كېتىھ ، چە د ستاسو د يەك عشق دامر يە د ستاسو د نىخى يە استۇما لو كېن خەغلەصى و انكىرى !!! ... دە بى د دا ور بى د ددى غېز (حمید) و بويەيد او چە (حبىبە) دەھە خوئى تە ئەنۇ تلى دە دە ، او واس دە باندى مسخىرگى كۆرى او خامدى ...
بى حونى يە او رى رەھى سو ،

پە مجرد دىنۇتلۇ يە كوركېن لە يۈمى ھولنە كە منظرى سەرە ئەنەج شو .

يەنلىي و ئى لىدە چە (حبىبە) ئەنکەن لرى ، او لەكە ماز غوندى دى خوا ، او هەفە خوا تاۋىزى ، او زغىرى ، او نىزدى دە چە ساھ ئى و وووزى .
(حمید) يە دىرە چالا كى سەرە دىخىل دىمبوسى (حبىبە) سەرە ئەنلىكى خەنە يو زە كۆرى يە غېز كېن ئى و نىيەلە ، او يە نارو ، او سەرە باندى سەرەش ، او چىغى ئى وھلى . مىگر (حبىبە) باندى تىرە شوئى وە ، او كارلا كارە وتلى و ...

(حمید) چە دا درد ناكە وضعىت ولىد نو فى الحال ئى هەنە پاتى شوئى زەر چە كىندە ول بىرى كەڭىر ياتى و ، يە سەر باندى آمدولى تر آخر يەنلى خاخىكى يورى ئى و خەڭلەو اود (حبىبە) تر خەنگە دزھەر و تاڭىرە و خەنخەد .

يە عىن ھەمىي وخت كېن چە د (حبىبە) ساد ددى يە كۆڭل كېن خەرە رىلى ، او (حمید) لەكە ماز غوندى بېخەلخان باندى تاۋىنە خورى فەھار كۆرى ، بى بخت (حمید) ھە سەزى سەتو اه كور تە ور ئەنۇوت ، او دخورا زىيات خەرار او فەھار يە ائر چە (حمید) لە كور خەنگە ئى دا ور يە دو كەنگلى ھەمنى خوا تە رەھى شو .

نا خاوه (مجبد) کمخت به داسی یوه بده منظره باندی ورو اوښتچه هر سری به دهېنى
اه ليد او مخنى خورا زيانه ترا خودله، او دير زيات به ئىزد، او هك يات به يانى كېدو؛
يەعنى يېمغى او گلالي سېنخى (حېبىه) يو خوا كېزه وزه پىرته او زېھلى اه كاره او يىدىل! او
دمىگى وروستنى سلگى وەي ۱۱... اومرى ۱۱... اوپنالى اوپنالى ورورى (مجبد) يەبله
خوا به سر باندى جرايىزى اوخان كىدن لرى! اolas اوپنى آچوى ۱۱... اوستركى ئىتكى
سيىنى اوپتى دى ۱۱...

هر خو مرەچە كور وراني او كمخت (مجبد) بى اختباره چىغى و كولى اوپى وا كە نارى او
سورى ئى وهلى او حىسى! حېبىه!!.. ئى ويلى او واز خطادار خصائى خولخوله. او لمخا يەئى
پورته كوله هيچ فائىدەنى و نە كوله ۱۱۱...

حېبىه نامزاده لهلاسە وتلى، او بل عالم تەرسىدىلى وو ۱۱۱...
يىڭىز جىغۇ باندى پىل كېرى لهزىدەخنى بورى راورى دەك ستونى سره حېيد! حېيد!!.. حېيد!!!... ئى ويل.
(مجبد) يە خورا زخت او تكليف سره ددد يە اورى سترگى آمۇلى، يەنبولى اوغۇر، غىز

سرە ئى «بلى!» وو يىل :

(مجبد) زىزىررە يەمەن باندى مخان نىكۈر كېرى له خباو سترگو خىخە ئى غەنۇغى او تو دى
تودى اوپنگى دەنە بەمەن باندى توگى كېرى وئى يوبنتىدلو :
«زماد زىدە سره! تاسو بازىرى خە قۇقە شوي دە؟... او زە ولى خېل كور يە داسى سختە
وېرە كېن كىڭىز گورم؟...»

(مجبد) چەدزەر خىكلەو يە واسطە دەنیم بىھوشى يە حالت كېن لاس اوپنى وھلى خېلى سترگى
ئى پرائىتلى خولخلى ئى پېخىل سر سره هەنرى كتابچى تەچەپە مېز باندى دخراڭ تەخنگى يەنلىنى
ايىتى وە، اشارە و كوله او وروستە اهدى لەنلى ئى يە خورا زخت او دير تكليف سره چەخىل گىردى
باتى قوا وى ئى يە ويلو ددى خوتور يە باندى وبنىدل وئى ويل :

دادە دخان ساتنى او د و ظيفى او د مىنى نتىجە

وروستە لە دى خىخە ئى يە سلگى وەلە باندى پىل كېرى!.. لە سترگو لەنلى ئى اوپنگى
بەولى ۱۱... لاس اوپنى ئى آچولى، و ج كىلك ولار يىد! ۱۱۱...
د (مجبد) زىدا او انگولە او شور ماشور گرد كور يە سر آخىستى او لېز خە وروستە
ھسايىگان او بولسان يە دى كور كېن ور توگى شول...

۱۳۷۰ء ۲۶ جولائی
رسانخانہ

خاتمه

دکھنی بور نامو کبیں دا خبر یہ گرد بیار او یہ دوی دری ورخو کبیں ہے مگر دعائیم کبیں خیورشو
جو ہے پر دون سبھ سار یہ سندھوںی برخی یہ نلانی کوشی او سرای کبیں دوہ تھے (جیہے) ا و
(مجید) نامی یہ سلسلہ سرہ انتحار کیا ہے انہوںی حنازہ دیو لیس دماموریت
او دھنسی دا کھر لے ۔ یہ وروستہ خبیزی لہ رسبدی اطلاع سرہ برابر دوی دانتحار
سوب یہ یوہ کسانہ گئیں ۔ دردناک صورت سرہ لیکلی شوی دیو ایسا یہ لاس اویڈ لی دی
سونہ سر لہ سبیا یہ دیو ایسا او یہ مجا کبیں دیا ورفی یہ دوہ جاییزی ۔

تو ورنی وروستہ امدی سخنہ ددی چاپ توی خبر یہ تعقیب دا خبرہ ہم جاپ او خیرہ سو اے :

یہ دھنہ کور کبیں یہ یہ فلانی ورخ دوہ انتحار وہ یہیں شوی وہ اوس ہنہ زرہ خوبی وونکی
تعلیت اور سب ندیو ایسا از یہ مجاد کبیں ہرہ ورخ چالیزی یو بل سونی، ہم اس تو کئے لیا اس سے
اوسر ہنہ ایوانی شویںدی او نن دبلدی لہ خوا دار المحسینین تھے برو سیارہ شو ۔

۴۸

۴۹

شو ہنسی وروستہ بچہ خوک دارالمجاہین تھے ورتل، نوہلہ بھائی خوار (مجید) لیدو چھیزیر
خدا اور لگبڑی یو، کسنج کبیں فاست دی، او خبیل دواہ لاسو، ٹی ترخنی لا ندی نبو لی
تھے تھے هرہ خوا گوری ۔

بھ طاہر د کبیں غیر لہ زرور خیانہ مل ہبھ یوہ دلیو نوب نبہ دھنہ یہ وجود کبیں نہ لبدہ کیدہ ۔

و فقط کلمہ کلمہ بد گئی دا کترانو تھے ویاں :

« رما ور ورہم یو لوی دا کھر دی او یہ فلانی کوئہ کبیں ٹی، شفا خانہ د، جہ زہ گئی یہ میاشتی
دوہ زرد روپیں گرا اور کوم ۳

لہ دی سخنہ زیاتی اوری خبری اواتری لہ دھنہ کمبینیت لختنی نہ اور یہ دلی کبیدی او دنور و لیونیا نو
بھ منځ کبیں دی تل معصوم او، ظلوم او آرام او بھی ضررہ بریشیدہ ۔ « انتہی ۴
(دماؤف یاد داشت) :

« ددی فسی اساسی موضوع دباندینی مطبوعات تو ٹھی افتباش شویںدی ۔

د کامل پیار (۱۳۱۷) کال د میاشتی د جدی (۲۱) شہ « کنکنی »

د کامل پیار (۱۳۱۷) کال د جدی د سیا گس (۲۱) سہ کنکنی

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library